

Мирослава ГАНИШЕВСЬКА-СТРЕЛЬЦОВА

Щастя любить тишу

“Писаний Камінь”

Косів
2025

Ганишевська-Стрельцова М.В.

Г 19 Щастя любить тишу./Ганишевська-Стрельцова – Косів: Писаний Камінь, 2025 – 128 с.

ISBN 978-617-7436-47-7

«Щастя любить тишу» — друга поетична збірка Мирослави Ганишевської-Стрельцової з Сопова Коломийського району Івано-Франківської області. Перша книжка поетеси «Душа вже не болять» («Писаний камінь», Косів) побачила світ у 2020 році, а в 2023 році вийшла з друку духовна збірка «Хресна дорога». Вірші авторки — це її доля.

У збірці «Щастя любить тишу» зібрано вірші, які друкувалися в літературно-музичному альманасі «Джерельні дзвони» з 2020 по 2025 роки включно (№22 - №33) та неопубліковані поезії. Книжка розрахована на широке коло читачів.

© М.В. Ганишевська-Стрельцова, вірші 2025

© Видавництво «Писаний Камінь», 2025

ISBN 978-617-7436-47-7

ПЕРЕДМОВА

Людина приходить у світ, щоби творити добро на землі. Для цього Бог наділив кожного з нас різними талантами, здібностями, уміннями. Хтось неперевершений будівельник чи конструктор, хтось добрий лікар чи учитель, хтось чудовий художник чи композитор... А хтось талановитий майстер поетичного слова... Адже поезія — це не тільки творчість, це стан душі людини. І тільки справжній митець, в серці якого поселилася Муза як дар Божий, бере перо в руки і пише те, що йому диктує душа...

Поезія Мирослави Ганишевської-Стрельцової — найчистіше, найніжніше, найсокровенніше відображення її особистого життя, переживань, мрій, надій і сподівань... Радості й печалі, успіхи й невдачі — все це вплелося у захоплюючий творчий вінок молодії володарки поетичного слова з Коломийщини (село Сопів).

Найбільш емоційна і чуттєва інтимна лірика мисткині. Вона настільки чиста, ніжна, реальна і відверта, що коли читаєш ту чи іншу поезію, перед очима зразу вимальовується подія, як жива картина, і ти мимоволі переживаєш все дійство разом із авторкою. А яка неймовірно чудова її пейзажна лірика, гумор (з використанням місцевої народної говірки)! Належне місце треба віддати і патріотичній темі, в якій Мирослава Василівна

розкривається як віддана громадянка України, справжня її дочка-патріотка, яка вболіває за долю своєї держави і народу.

Попри свою невтомну творчість п. Мирослава має багато інших захоплень. Вона є талановитою майстринею народної вишивки та кравчинею чоловічих і жіночих сорочок; на власному подвір'ї в літній прибудові, де проживала її бабуся, жінка створила родинний музей давніх старожитностей, серед яких різного роду вишиті сорочки, рушники, занавіски, серветки, простирадла, подушки, посуд, меблі та інші давні речі домашнього вжитку; захоплюється риболовлю, виготовленням ляльок-мотанок; водить машину, трудолюбива і наздвичайно хазяйновита господиня, дбайлива мати, дружина, вірна сестра і подруга.

Крім того, Мирослава Ганишевська веде активне творче життя. Починаючи з 2020 року, є постійною учасницею літературно-музичного альманаху **«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»** (№22-№33). З 2024 року в рамках літературно-мистецького проєкту поетеса відвідує БМП **«СУЗІР'Я КАРПАТ»**, яке діє при Коломийській міській публічній бібліотеці. Охоче бере активну участь в усіх творчих заходах і зустрічах з відомими людьми нашого краю та інших регіонів України, а також з поетами Прикарпаття, які щоліта проводяться в Ковалівці в рамках учасників альманаху **«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»**.

«ЩАСТЯ ЛЮБИТЬ ТИШУ» — це друга поетична збірка Мирослави Ганишевської, в якій зібрано творчий доробок поетеси впродовж 2020-2025 років, включаючи частину її першої книжки **«ДУША ВЖЕ НЕ БОЛИТЬ»**, яка широко відкрила двері для талановитої майстрині слова в багатий творчий світ митців поезії літературного Прикарпаття.

Марія БОЄЧКО,
літературно-музичного альманаху
«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ».

А ЩАСТЯ ЛЮБИТЬ ТИШУ

А ти мені пообіцяв любов,
Казав: «Тебе ніколи не залишу»,
Повторював про щастя знов і знов.
А щастя що? А щастя любить тишу.
Що я візьму кохання чарівне,
До сну в обіймах ніжно заколишу,
Від всіх сховаю щастя неземне.
А щастя що? А щастя любить тишу.
Ти обіцяв мені: «Твоє ім'я
В своїй душі на п'єдестал возвишу»,
Що будемо разом. Що ми сім'я.
А щастя що? А щастя любить тишу.
Про щастя не розказуйте ніде,
Його ховайте в гілочках спорИшу,
Його ж бо лиш лінивий не вкраде.
Бо щастя що? А щастя любить тишу.
Щастя своє заховаю від усіх,
З роками каву заварю міцнішу...
Ти мій земний, такий солодкий, гріх!
Люблю тебе! А щастя любить тишу.

25.02.2025

* * *

Старий священник доживав свій вік
В хатині, що тулилась біля храму.
Вже немічний, старенький чоловік,
Щоранку відкривав церковну браму.
Він брав до рук найбільшого ключа,
Скрипів замОк, завіси скрекотали...
Все згадував себе малим хлопчам,

Як йшов до храму — крила виростали.
Тут забував усі свої жалі,
У храмі забувалась вся тривога,
Роки несли у вирій журавлі,
А він молився й завжди славив Бога.
До нього ніс усе: і жаль, і сміх,
Пройшла в розмові не одна година,
Сповідував йому щоденний гріх,
Схиляв в покуті голову й коліна.
Казали діти: в місто заберуть,
Онуки кликали, щоб віку доживати,
А він всміхався: «Як із храмом бути?
Хто буде вранці браму відкривати?
В мале село не хочуть йти Отці,
Хоч в кожному храмі те саме причастя...»
Ключі дзвеніли в змученій руці,
Сходились люди — це для нього щастя.
Моливсь за кожного, а кожен за своє,
Просив лиш сили відкривати браму.
Спасеться кожен, в кого віра є!
І в кого серце проситься до храму.

10.12.2024

Я З ТОГО ЧАСУ, ДЕ БЛУКАЛА КАЗКА

Я з того часу, де блукає казка
Десь на горищі, між старих плащів,
Де ціняться любов, повага, ласка,
Й скриплять дуби від старості й вітрів.
Де за столом розказують про Бога
І моляться увечері разом,
Де між полями змійкою дорога,
А все життя здається дивним сном.

Я з тих часів, де мальви біля саду,
Де батько вранці з трав збивав росу,
Де завжди мами слухали пораду
І заплітали квіти у косу.
Я з того світу, де цінили вроду,
А на весілля — вбрані калачі,
Ніхто не каламутив марно воду,
І завжди смачно пахло із печі.
Де ще вночі блукає завірюха,
В щоденник двійка — то страшна біда,
І де у тата в шапці мерзнуть вуха,
А мама ще щаслива й молода.
Я з тих часів, де все на світі знають,
Де розуміли один одного без слів,
А мої сни і досі там блукають
Десь на горищі, між старих плащів.

01.02.2025

ДЕСЬ У МІСТІ СТАРОГО ЛЕВА

Десь у місті старого Лева
В ніч гуляє чарівна пані,
Йде повільно, мов королева,
У прадавньому сарафані.
В неї витончені підбори
І вуаллю прикриті очі,
А мережок тонкі узори
Відділяють її від ночі.
Заглядає в старі квартири,
Щось бурмоче собі, рахує,
А потім — раз, два, три, чотири...
По бруківці старій танцює.
От таку собі має звичку,

Сперечатися з нею годі,
Все чекає собі на бричку,
Хоч вони вже давно не в моді.
В неї пальці тонкі і риси,
Тут не часто такі гуляють,
Капелюха великі криси
Від сторонніх очей ховають.
Леви дивляться слідом грізно,
То покірно до ніг лягають,
І куди би не йшла так пізно,
Її всюди оберігають.
Стережуть величезну браму...
У вітринах старих крамничок
Видивлялась для себе краму,
Розгубилася між дрібничок.
Так нічого і не купила —
Всі крамниці вночі заперті,
Ще й десь гривеник загубила,
Бо кишені мабуть продерті.
Погуляє собі по місту
Аж поки не почне сіріти,
Бо такій, як вона, затісно
У квартирі одній сидіти.

01.03.2025

* * *

Цвіркун цвіркоче у траві,
Чудову пісеньку співає,
А в мене, в моїй голові,
Цікавий спомин виринає.
Коли була іще мала
І як дорослою гуляла,

А мама ще була жива
І мене розуму навчала.
«Не довіряйся ти словам,
А більше довіряйся ділу,
Ти не іди по головах
І не входи у річку сміло.
Не заходи в брудний ставок,
Старайся в лісі не блукати,
Навчись між тисячі думок
Цікаву відповідь шукати.
Навчися бачити чуда,
Добро робить старайся всюди,
Говорять в спину — не біда,
Біда, коли штовхають в груди.
І старість завжди поважай,
Про це потрібно пам'ятати,
Як не питають — не повчай,
А кожен день живи, як свято.
Не веселися, а працюй,
Приємною буває й втома,
І по можливості — мандруй,
На старість насидишся вдома».
Цвіркун замовк... Шумить трава...
На небі зорі виринають...
Хоч мами вже давно нема,
Її слова в душі лунають.

* * *

Захід сонця дарує багрянець...
Хтось на стежку сипнув споришу.
Запроси мене, любий, на танець,
Якщо ні — я тебе запрошу.

Підлови мої кроки скоріше,
В тихім вальсі мене закружляй,
Обійми мене, милий, міцніше
І ніколи вже не відпускай.
Подаруй мені миті безцінні,
Що ніколи не купиш ніде,
Дні щасливі такі швидкоплинні,
І життя, наче сон, перейде.
А я завжди собі уявляю,
Що ця пісня лунає для нас...
Запроси мене, любий, благаю,
Потанцюєм, допоки є час.

* * *

Я посадила вишню. Не зарано?
Хоча, чому зарано? Навпаки.
Я вже пройшла всі стадії обману,
Відчула присмак зради за роки.
Це дерево взяла невипадково,
Хрущі ж колись сідали в ніжний цвіт,
Якби могли ми знати їхню мову,
Можливо було б менше в світі бід.
Хрущів нема, зовсім нема. Ви знали?
Чи й не помітили, що їх уже нема ?
Вони потрохи так щорік зникали,
А потім розпочалася війна...
Тепер птахи з ракетами літають,
Шахеди понад вишнями гудуть,
І хлопці наші, як хрущі, зникають.
Проходить час — за ними дзвони б'ють.
А їм би зараз... Ні, не воювати!

Показувати Україні твердь
І кожен раз на мітингах кричати,
Що, як не воля, то вже краще смерть!
Садіть сади і не зривайте цвіту!
І вірте, що страшні часи пройдуть!
Повернуться сини з усього світу.
Почуєм знову, як хрущі гудуть.

22.05.2024

* * *

Ви, все-таки, ввірвались на світанку,
Не дочекалися, коли прийде ваш час.
Здавалося, постоїте на ґанку
Кілька годин. Бо так було не раз.
Вам миттю всі доставили валізи,
Ми добре чули коліщаток стук.
Признайтесь, ви приїхали без візи?
Квитки також, мабуть, купляли з рук?
Із вами швидко так здружився вітер,
Ваші сніжинки вмить порозвівав,
А ще останні заморозив квіти,
Що Листопад для Осені придбав.
Невже вам так хотілось насолити?
Та заздріть — не найкращий рятівник.
Я вірю, вам без квітів важко жити.
А вітер що? Він погуляв і зник.
Я вам признаюсь, як були в дорозі
І мали безліч невідкладних справ,
Він брав до танцю Осінь на порозі
І їй пісні щовечора співав.
Складав для неї чудо-серенади,
Коли була багряно-золота,

А як закінчились усі її принади,
З'явилися ви. Така ошатно біла,
Всіх вразили білісіньким плащем.
Вам Осінь щось сказати не посміла,
Пішла собі, заплакавши дощем.
Я вам скажу, що Осінь дуже шкода,
Ми з нею мали ще багато справ...
І вічною не буде ваша врода,
Хоч щоб вам зараз вітер не казав.
Тому зберіть валізи, почекайте,
Прийде ваш час — вас радісно приймуть,
А зараз ще сніжинки позбирайте,
Нехай всі хризантеми доцвітуть.

18.11.2023

* * *

В своїх віршах описую життя
Знайомих, рідних, так усіх потрошки,
Дитинство босоноге, як в житах
Колись зривали польові волошки...
Коли зривали яблука в садах,
А соняхи здавались аж до неба,
І ніч без світла — то найбільший страх,
Щоб мама поруч — більш ніщо не треба.
Коли дав слово другові — тримай!
Навіть не думай, що йому байдуже,
Останню жуйку братові віддай,
Бо він малий. А ти дорослий дуже.
Коли чимдуж додому навмання
І у вікні он батька силует...
А за спиною те маленьке кошеня
Своїм нявчанням видало секрет.

І ви уже удвох за ворітьми,
Несеш, «де взяв», оте пухнасте диво...
Якби ж ще можна стати знов дітьми!
Шкода, що це здійснити неможливо.

28.03.2021

* * *

Ти знаєш? Я уже не уявляю,
Як без тебе зараз я жила.
Мені казали: я життя не знаю,
Що ми з тобою — різних два крила.
Мені казали: не сміши ти долю,
Різниця в віці, різних два світи.
А я готова слідом за тобою,
Закривши очі, все життя пройти.
Мені казали... Різне говорили...
Та я у відповідь лиш посміхалась їм.
Вони в житті, напевне, не любили
І не розуміють, як це стати всім!
Одна черешня сад засипле цвітом,
Нехай на мить, та снігом стане цвіт.
Одна людина може стати світом.
Повір. Я знаю. Ти тепер мій світ!

04.06.2021

* * *

Мені в цю ніч душа наснилась,
Чомусь сумна, з сльозами на очах,
На мене пильно-пильно так дивилась,
Я бачила в очах і біль, і страх.
Моя душа завжди така яскрава,
Вдягнула плаття чорне і просте.

Скажи мені, душе, ти будь ласкава,
Я, може, чимось образила тебе?
Чи, може, я вночі не помолилась,
Чи, може, загордилася колись?
Ти ж неспроста мені, душе, наснилась,
Зі мною своїм болем поділись.
Душа мовчала, я її благала
Відкрити правду, зрозуміти суть,
Вона всміхнулась, ніжно обійняла,
Сказала тихо: «То пuste, забудь».
Чому мені моя душа наснилась?
Може, це добрий чи поганий знак?
Чи, може, я вночі не помолилась,
Чи, може, дійсно що роблю не так?

* * *

Завмерла, мов пензлик в невмілій руці,
Застигла, мов крапля солодкого меду,
Залишилась дотиком губ на щоці
І ніжним теплом від каміну і пледу.
Завмерла, мов птах у польоті своїм,
Натерла я крила до крові, до болю,
А з неба лякає розкатами грім,
Від страху душа з тіла рветься на волю.
Розбилась на злеті, не варто було
Надіятись. Вітер... Він вільно літає,
Коли йому треба, він дме під крило,
А в небі остання зоря догорає.
І плакало небо весняним дощем,
А серце потроху до болю звикає...
Поламани крила. Зболіле плече —
Це все, що любов по собі залишає.

* * *

Колись давно, було, фашисти люті
Несправедливо так нас гнули до землі,
Ще й дотепер ті рани не забуті...
Тепер усе це роблять москалі.
Які колись пліч-о-пліч воювали
Із нашими дідами у боях,
Тепер чомусь цю дружбу розтоптали
І нищать все підряд в наших краях.
Скажіть, навіщо? Вам чого бракує?
Землі чи слави, що забрали в нас?
Невже, скажіть, вас совість не мордує,
Що нищите країну в вільний час?
За що, скажіть, в нас діти помирають?
За що тепер сивіють матері?
За що жінок мордують і вбивають?
Чому зробили пекло на землі?
Кажуть, що ми колись були братами.
Можливо, що такі часи були...
Ніколи більше ми не будем з вами!
Ми весь ваш рід навіки прокляли.
За Україну! За весну, що вбили!
Розстріляні лікарні і садки!
За незліченні вириті могили!
Ніхто вам в світі не подасть руки.

19.05.2022

* * *

А листопад вже стукає в вікно:
«Гей, відчиняй, я вже прийшов давно,
Приніс тобі букет із хризантем,
Ми тут тебе удвох із вітром ждем.

І я тобі ще листя назбирав,
Що цей бешкетник з гілок позривав...
Каже: «Стелив килим тобі до ніг
З самого саду просто під поріг».
Його нахабству вже немає меж,
Тобі прийдеться вибирати все ж,
Хто з нас твоєму серцю є миліший:
Я — лагідний, він — впертий, сміливіший.
Он виє вовком знову за вікном,
А я так хочу з чаєм за столом
З тобою разом мріяти про сад,
Де перестиг солодкий виноград.
Разом нам буде дуже добре вдвох,
Я овочі всі зніс тобі у льох».
Він довго ще про щось розповідав,
А вітер тільки сумно завивав...
Я розуміла, як йому болять,
Й мені так захотілося в ту мить
Разом із ним гайнути за село,
Так, як в дитинстві в кожного було.
Ти — вільний, тільки вітер і думки...
Куди так швидко котяться роки ???...
Мені тепер його не наздогнати,
Хоч він казав, що може почекати.
Що до опівночі гулятиме за садом,
Та я, мабуть, залишусь з листопадом,
На кухні з медом будем пити чай,
А вітер виє за вікном: «Прощай...».

04.11.2022

* * *

Пригадалися дитячі роки
І рідне до болю село.
І, як казали тоді прабатьки:
«Тільки б війни не було».
Казали, що голод — не пан,
Казали, що ворог — не брат,
Та ми уже, склавши план,
Самі тоді грались в солдат.
І даремно нам хлопці казали:
«Ні дівчатам!», — заучену фразу,
Ми волосся під шапку ховали
І не плакали жодного разу.
Самі зброю собі майстрували,
Був загін під старою вербою,
А коли у полон попадали,
Їли хліб, запивали водою.
Ми «в окопах» до ночі сиділи,
Головне, що ти не полонена,
Та хіба ж ми тоді розуміли,
Як то страшно, як виє сирена?
Ну, хіба ж ми могли тоді знати,
Коли, скрикнувши, сплесне в долоні,
Враз сивіє від розпачу мати,
Як почує: Ваш син у полоні...»?
І надіємось ми даремно,
Що кати перестануть стріляти,
Що скінчиться війна, бо вже темно,
І вже мама всіх кличе до хати.

28.11.2022

* * *

Нехай павук колише давній спомин,
Коли бабуса плутала нитки,
А ми малі тулилися за комин,
Дивились, як плелися павуки.
Там соломинка, друга, п'ята, сьома...
В шершаву руку чіпались нитки,
Не зна, куди дівалась денна втома,
Тяглись з печі вогняні язики.
Бабуса тихо молитви читала,
А, може, щось просила у святих
І потім сумно так розповідала,
Яке колись було Різдво у них.
Коли жили її ще мама й тато,
В свят-вечір клали сіно під столом,
А потім разом йшли колядувати...
Як гарно і як давно це все було.
Уже немає печі, чорний комин,
Я ж знов з соломи дива наплету,
Нехай висить, колише давній спомин
Й в кутку собі чекає коляду.

21.12.2022

* * *

Примусили так тяжко працювати,
Спочити і хвилини не дадуть.
Ну скільки можна жати, жати, жати?
Коли ж уже із поля всі підуть?
Присіла втомлена, так просто, на стежину,
Уже не сила втримати косу,
Свою змочила чорну одежину

В багряню кров. Чи може у росу?
Не може більше. Скільки ще збирати?
Такі доспілі жовті колоски,
Що їх на світ зродили батько й мати,
Любили й берегли ці всі роки.
Падуть на полі просто у болото,
Уже із ліку збилася сама,
Ніщо не вдіє — це її робота,
Без відпочинку, бо іде війна.
Коса вже притупилась. Так і буде.
Промокли ноги, стерлись чобітки.
Вже смерть втомилась. Схаменіться, люди!
Залиште хоч зелені колоски.

24.11.2023

* * *

Вже прохолодні стали літні ранки,
Холодні роси падають в траву,
А вітер заколисує фіранки
І тягне павутини тятиву...
Вже кіт частіше проситься до хати,
Під стріхою зібрались горобці,
І вибрався із шафи плед строкатий,
Й немов чекає гостей на стільці.
Вже серпень обтрусив із гілок сливи
І щедро груші всі пороздавав.
Клубочить небо хмари — це до зливи,
Яку прогноз ще вчора обіцяв.
І вітер вже подвір'я підмітає,
Немов господар, трудиться до свят,
А мама в льох старанно викладає

Солені огірочки ряд у ряд.
Комбайн голосно молотить стигле жито,
Гарбуз-бешкетник видерся на тин...
За цей рік було стільки пережито,
А він минув, немовби день один.

09.08.2024

* * *

Вже Осінь стоїть на пероні,
Тримає валізу в руці,
Важкий рижий локон на скроні,
Рум'янець яркий на щоці...
Узула високі підбори
І плаття шикарне — без слів,
І Літові дала на збори
Всього лише декілька днів.
Сміється до нього лукаво:
— Давай, узуй чобітки,
Допоки я тут вип'ю кави,
Скоріше біжи по квитки.
З дороги підбори помию,
За тебе зроблю кілька справ,
Води у калюжі налию...
— Я теплу завжди наливав,
У мене ще місяць, панянку,—
У відповідь сміло сказав,—
І кави нема,— води склянку
З дороги їй чемно подав.
— Ось прошу, шановна, попитте,
Зашвидко прийшли — не біда,
Підбори в калюжі помийте,

Там звечора тепла вода.
Вертайтесь, звідки прибули,
На вас тут ніхто не чекав.
Погляньте, ніщо не забули?—
І швидко валізу подав.

РОЗСИПАВ ВЕЧІР ЗОРІ

Розсипав Вечір зорі, ненавмисно.
Збирав у кошик. Прохудилось дно.
Вони висять на небі, мов намисто,
І заглядають нишком у вікно.
А деякі сховалися за хмари
І грають в піжмурки із місяцем. Дива.
Коли приходить Вечір — всюди чари,
І навіває страх стара сова.
А на горищі човгають чобОти,
Зітхає важко скриня у кутку,
Павук снує, не може без роботи,
Сріблясту павутину претонку.
Муркоче кіт старенький біля печі,
В якій уже давно вогонь погас...
Накине ніч туман собі на плечі,
Піде за обрій, відпочити час.

05.02.2025

* * *

А осінь ходить ще у легких тапках,
В садах фарбує листя в багрянЕць,
Збирає запізнiлi стиглi ябкa
І бережно складає в козубець.

Зимою ще додасть до них кориці,
З духмяним медом в тісті запече...
Їй вже дощі змочили край спідниці,
І теплу шаль поклав хтось на плече.
Немов хотів ще трішечки зігріти,
Вона ж, знай, дофарбовує листки.
Їй жовтень ще дарує ніжні квіти,
А листопад забронював квитки...
Поети їй присвячували оди,
Вітер закохано свої пісні співав,
Лиш вересень ніяковів від вроди
Й при зустрічі їй руки цілував.
Вона сміялась дзвінко, як дівчисько,
Мереживо плела із павутин,
Гарбуз-бешкетник, мов малий хлопчисько,
Услід за нею видерся на тин.
Вона ж ще більше розпустила коси,
Лукаво мружить очі між гілок,
Але вже вранці примерзають роси,
І з кожним днем зима ближче на крок.

24.10.2024

* * *

Колись люди чужу працю дуже шанували,
Як заходили до хати, все сі роззували,
Дякували за гостину, чим би не гостили,
Тішилися, що їх ґазди в гості запросили.
Телефонів ше не було. В церкві сі здибали
І відразу коло церкви празничних скликали.
У вішите вбиралісі, не шукали вбори,
Діти завжди старалісі не піти до школи,

* * *

На хвильку б у дитинство повернутись,
Ще б санки хтось мені подарував,
Чи ковзани — на річці просковзнутись,
Тій, що мороз геть на каток скував.
Пройтися стежкою, де ходять тільки лиси,
Чи це зайці ховались від усіх.
Висять бурульки з стріх, неначе списи,
А за селом дітей лунає сміх.
І сонце сяє так, що очі сліпить,
А сніг скрипить, неначе старий віз,
Сусідський хлопчик з снігу бабу ліпить,
Дістав морквину, щоб зробити ніс.
Мороз тріщить, малює візерунки,
Немов художник. Скло, як полотно.
У час такий нам снились подарунки,
Що Миколай носив давним-давно.
Пройтися б стежкою, зробити кілька кроків...
Від спогадів аж у душі щемить.
На мить я повернула 30 років,
Чи 30 років промайнули, наче мить.

10.01.2024

* * *

Хтось в телефоні ввімкнув мелодраму,
Музику слухає, реп чи кіно,
А мені б так хотілось послухати маму,
О, як же не чула її я давно!
Нехай би повчала мене, як раніше,
Сварила! Чому не дзвонила ці дні!
Я б просто ввімкнула на звук «голосніше»,

Лише б не затихла розмова її.
У мами моєї, я так пам'ятаю,
Між сваркою і ласкою тонка межа.
Від неї так довго дзвінка я чекала...
Шкода, що не тягне звідтіль мережа.

* * *

Постукав хтось у мою душу,
Відкрила двері зранена душа.
Сказав: «Не бійся, спокій не нарушу»,
І у куточку всівся не спіша.
Мовчав. Насправді — довго-довго слухав,
Був просто еталоном доброти.
Коли я плакала, на рани мої дмухав,
Все обіцяв, що буде так завжди.
Що буде поруч у важку хвилину,
Повторював обіцянку свою.
Як швидко гроші змінюють людину!
Продав він свою душу і мою.
Отак, за безцінь, виміняв в скупого,
Що знищує одержу до дірок.
А що взамін одержав? Та нічого!
Лиш жменю непотрібних копійок.

* * *

Сьогодні звичайнісінький вівторок,
І зранку дощ періщить не на жарт,
Мені кує зозуля разів сорок,
Та сумувати через це не варт.
А сорок — це ще зовсім не багато,
Життя калина тільки розцвіла,
Якби жили мої ще мама й тато,

Я б взагалі дитиною була.
А сорок — це неначе відпочинок,
Це перевал між було і будЕ,
В життя мості не вистача дощенок...
Але є той, який не підведе.
І донька є, в якій мене впізнають,
Хоча про схожість не сказав ніхто,
Є друзі, які люблять, поважають,
Хоч не багато, але на всі сто.
Є найрідніші, до яких звертаюсь
З-за першої потреби в любий час,
І люблять, яка є. Я не міняюсь.
Та я так само сильно люблю вас.
Хоч сорок — це така собі подія,
Та я не розчарована й на мить,
У мене в серці лиш живе надія,
Що зможу сорок я ще раз прожити!

17.08.2022

* * *

Ще осінь жила в позолоті,
Як зима снігом землю вкрила,
Це так, ніби у польоті
Птахам обрізають крила.
Схилилися хризантеми,
Троянди покрились льодом,
А осінь читала поеми,
Укутавши ноги пледом.
І чаю заварила горнятко
Велике таке, із кришкою,
А пташка у полі зернятко
Ділила із сірою мишкою.

Тулиться кіт біля комина,
Старий, дуже хоче зігрітися...
А мрія, що стала спомином,
Ще довго нам буде снитися.
А завтра з важкою валізою
Осінь вся в сльозах знов покине нас.
Хто ж їде з короткою візою
В подорож, де так плине час?

20.11.2022

* * *

Зажурена осінь знімає прикраси,
Для нас святкування тепер не на часі,
Знімає коралі з шипшини і глоду
І листя багряне кидає у воду.
Розчісує вітер берізці косу,
Уже підморожує ранок росу,
Тремтить павутина, мов сріблом покрита,
З хмаринок вода по калюжах розлита.
Із вулиці кіт вперто хоче до хати,
На кріслі лежить покривало строкате,
Вже знов помінялись місцями години,
І п'є листопад чай з варенням з малини.

12.11.2023

* * *

Достигли яблука і гупають в саду,
Таке відлуння, що аж серце завмирає.
Мені здалося, що я знову йду
До мами в гості, і вона чекає.
Разом із нею підемо у сад
І яблук для варення назбираєм,
А за вікном панує листопад,

І манить вечір із шипшини чаєм.
Такий смачний до чаю завинець,
І яблуками пахнуть мами руки...
Знов гупнуло... І спогадам кінець.
На серці щем від довгої розлуки.

18.10.2023

* * *

Лютий прийшов у теплому кожусі,
Відразу снігу з кожуха натряс,
Видно одразу, що старий не в душі,
І снігу, певно, був малий запас.
Запорошив кущі, дерева звісно,
Усі калюжі заморозив в скло,
В віконні шибки з вітром стукав грізно,
Немов хотів забрати в нас тепло.
Жбурляв торішнім листям по дорозі,
З-під стріхи горобців повиганяв,
Хоч добре розумів, що сам не в змозі,
Що Січень геть нічого не надбав.
Ні кучугур із снігу, ні заметів,
Що лижі й санки досі у кутку,
І вітер знову ген кудись полетів
Й самому дуже тепло в кожуху.
Що сонце знову з-поміж хмар іскриться,
Сніжинки вже, мов крапельки дощу,
А Лютий тільки хмуриться і злиться:
«Я вам цього ніколи не прощу!
Що не дали мені полютувати,
Хоч трохи показати свою лють...».
Треба його скоріше обійняти,
Сказати: «Трохи Лагідним побудь».

03.02.2023

* * *

Я більше не буду нікого нічого просити:
Ні поцілунків, ні грошей, ні просто уваги,
Не буду казати, коли хто що має робити,
Проте вимагатиму трішки до себе поваги.
Я, як тільки можу, стараюся всім догодити,
Від ранку й до ночі я шию, варю, прибираю,
І часто роблю те, що жінка не мала б робити,
Та я вже давно на кордони такі не зважаю.
А я також хочу гарно, як всі, виглядати,
Купляти оці всі дрібнички жіночі,
Я хочу хоч трішки раніше вклатися спати,
Та все не виходить скоріш, як в дванадцятій ночі.
Я хочу прокинутись вранці і зробити зарядку,
І кави попиту разом чи духмяного чаю,
А потім робити спокійно усе, по порядку,
Та я, як завжди, все чомусь не встигаю.
Отак у турботах життя половина прожита,
І марні на краще, напевне, мої сподівання.
Так часто лишається кава моя...недопита,
Все рідше висловлюю вголос я свої бажання.

НЕЗАЛЕЖНА ЖІНКА

Що, дівчята, я вам скажу про нашу роботу?
Ми усі отут зібралися, бо мали охоту.
Піти з дому хоч на трохи, десь діти лишити.
Й чоловіка... І морально трохи відпочити.
Бо «сидіти» собі вдома вже немає сили...
Ми й пололи, і сапали, і трохи косили,
Готували дітям їсти, йшли до магазину...
Я ще трохи так пороблю й копита відкину.

А так собі ранесенько файно сі зібрала,
У тормозок щось смачненьке на обід поклала,
А коли п'ятихвилинка, зробила си каву —
В нас тут, навіть, чай і цукор для всіх на халяву!
Через день збирають гроші, тортики купують
І дівчатам дуже гарні троянди дарують.
На обід аж півгодини — то весь чыс для тебе,
Ти собі задовільнийш всі свої потреби.
Відпочити і поїсти, і кави попити,
І з дівчатами на плятки на балкон сходити
Знов пошиєш дві години, далі каву пити,
І за це все можна, навіть, грошей заробити.
Й не просити в чоловіка на ту комуналку,
То нічо, шо получийш майже мінімалку.
Бо робота в житті твоєму — то нова сторінка,
Ти тепер вже гонорова, незалежна жінка!
Дома скажеш на всю хату, би свекруха чула:
— Де я цілий день ходила? На роботі була!
Шила лямки, РПСи, сумки під гранати,
Так сі кешко наробила, йду трохи лігати.
То нічо, шо на городі кабачки всихають,
А буріни до голови далі досігають.
Шо нати́на на городі росте по два рази,
Я не виділа ше стільки оцеї зарази,
Як у себе на городі. Але я газдині.
Я полола її вчєра, йду полоти нині.
Шо знов можуть у нас зараз світло відключити,
Головне, аби ти встигла голову помити.
Ше білизну замочити, чорне все попрати,
Гору посуду помити, в хаті поскладати.
Ше салати закрутити, мандибурки вдрати,
Головне шос не забути постерлізувати.

Повкладати дітей спати, чоловіка тоже,
Бо він також, як дитина, самий ніц не може.
Добре отим на балконі, городів не мают,
Вни прийшли собі з роботи, тай відпочивають.
Не шукают на городі впівночи петрушку,
Бо ше треба доварити ту грибову юшку.
Сидиш собі на порозі, вже й кава холодна,
І не знаєш, чи ти їла, чи вже не голодна.
Ше й пес виє, треба трохи йго з ланца пустити,
І головне: від утоми разом не завити.
Але завтра до роботи раненько вставати,
Треба йти ше дивитисі, в шо то сі вбирати.
Бо футболки обіцяли, але ше не дали,
Бо ше лишень того тижня розміри писали.
Добре було би ше й фасон можна вибирати,
Аби ни лиш на роботу би ше десь сі вбрати.
Добре шо в нас є робота, є де відпочити,
Лиш морально, бо фізично треба й тут робити.
Якби город просапали цілих десять соток,
А вкінці вам порахують нормальний відсоток.
Все, дівчята, посміялись, йдіть трохи працюйте
І в голові кожна свої втрати порахуйте.
Так шо, любі, не журітсі, то все так не буде,
Головне, шо є робота, й ми йдем межи люди.

* * *

Мене зламали, наче гілку з вишні,
І обтрусили листя, білий цвіт.
Ти вже не мій...Ти вже мені колишній,
В моїх очах навік змінився світ.
Ти вже не мій, а я не розумію,
Не можу я збагнути, як же так?

Ти на майбутнє дав мені надію,
Казав, що наша зустріч долі знак.
Казав, що я твоя остання мрія,
Безцінний скарбик, вічний оберіг,
Бажань найпотаємніших стихія,
В житті твоєму найсолодший гріх.
І я була для тебе цілим світом,
Робила все, що тільки забажав,
Стелилася під ноги білим цвітом,
А ти найкращу гілочку зламав.
Ти вирішив усе за двох одразу,
Закрив мені собою цілий світ,
Так боляче ще не було ні разу,
Коли топтав ногами ніжний цвіт.

* * *

Завжди смачні черешні
Десь там, за ворітьми...
Коли ж ви всі, нарешті,
Залишитесь людьми ?
Чиновників обрали,
Щоб захищать народ...
Вони ж понабирали
Черешень повен рот.
Погляньте на всі БОки,
Оговтатись пора,
В вас скоро тріснуть щОки
Від людського добра.
Та вам усе замало,
Побільше б нагребти.
Щоб вам впоперек стало
Й не було сил нести.

Та що вам ці погрози?
Нічого не дадуть...
Та знайте: людські сльози
Безслідно не впадуть.
Бо не одна вже мати
Оплакує синів...
Щоб біль цей передати,
Бракує в світі слів.
Цвітуть черешні рясно,
Але мороз на мить
Прийде отак невчасно
І цвіт весь облетить.
Спиніться вже нарешті
І зрозумійте суть:
З часом усі черешні
В кишенях погниють...

ПРИЙШЛО РІЗДВО

Прийшло Різдво в велику хату,
В куточку стало і чекає,
У хаті так кімнат багато,
В яку з них увійти, не знає.
В одній з кімнат, де стіл з диваном,
Почув він голос: «Так, я знаю,
Різдво — це не за планом.
Я й так нічого не встигаю».
Пройшло ще далі до кімнати,
Де все гірляндами так сяє.
— Кутю не буду готувати,
Багато часу забирає,
Я все замовила завчасу,

Усе найкраще вибирала...
12 страв? Усі без м'яса?
Не знаю, я не врахувала,
А далі сходами підняти
Уже Різдву очей не сила.
— І з вами йти колядувати?
Не знаю, я таке не вчила.
Отак від хати і до хати?
За 20 грн ? Ти жартуєш?
Прийдеш до мене в комп пограти,
Потім, коли поколядуєш.
Пішло Різдво, впустивши очі,
Свята в цій хаті не потрібні.
А чудо ж вже цієї ночі —
Так забрело туди, де бідні.
Зібрались діти біля столу,
Вечерю мати готувала,
За сіном батько йшов в стодолу,
А доня — страви рахувала.
— Лиш 10, мамо, сіль забули.
— І ще пампушки біля печі,
Неси сюди! Різдво відчуло,
Воно потрібно цій малечі.
Тут вже давно Різдво чекають,
Он Дідуха в куток поклали,
Христа в колядках прославляють,
Всі разом до молитви стали.
Різдво прийде у кожную хату,
Де всі сідають до вечері,
У кожную: бідну і багату,
Відкрийте тільки серце й двері.

24.12.2024

ІСТОРІЯ ОДНОГО ПЛАЩА

Плащ купили татові до школи,
Десь у класі шостому, мабуть.
От тепер ми знаємо відколи
Розпочався довгий його путь.
Ще новий, із біркою, красивий,
Ну найкращий на усе село.
Був тоді і тато й плащ щасливий,
Бо ніде такого не було.
Роздивлявся плащик на всі боки,
Описати бракувало слів,
Тішився приблизно десь два роки,
А ще три — носити не хотів.
Але цим йому не керувати,
Закінчили школу разом, вдвох,
Тато пішов далі поступати,
Плащик перебрався з хати в льох.
Баба одягала до корови,
Брала із собою в пастухи,
Був уже не дуже гоноровий,
Бо таки зносився за роки.
Вже й на поле перестали брати,
Геть уже зносились комірці,
Дідо став ним брагу накривати
У старім, великім баняці.
Потім знову винесли із хати,
Десь уже згубився ремінець,
Вже став плащ тоді собі гадати,
Що аж тут прийшов йому кінець.
Але його взяли за поділок,
Знов понесли далі до хліва,

І туди поклали, де одвірок
До дверей чомусь не приставав.
Вже давно померли ті всі люди,
Швидко так, але хтозна чому?
Перебрався плащ із псом до буди,
Там послужить трохи ще й йому.

02.02.2025

Я У ЧЕРЗІ ЗА ЩАСТЯМ СТОЯЛА

Я у черзі за щастям стояла,
Так, як мама навчала, тихенько.
Мені мама на вушко шептала:
«Наша черга, ось-ось, вже близенько».
Та чомусь перед нами ставали
Ще бідніші й знеможені люди.
Знову мама на вушко шептала:
«Наше щастя попереду буде».
Ми з сестрою уже край порога,
Я на сходинку ногу підношу,
Простягаю я руки до Бога,
Не для себе, для матері прошу.
Скриня з золотом, столик з духами —
Вибирай, що душа забажає!
Я шукаю здоров'я для мами,
Та чомусь на вітрині немає.
Я в коробку з здоров'ям загляну —
Там лишилась одна павутина.
Перед Богом навколішки стану,
Попрошу: «Боже, дай хоч краплину!»
Перед Богом навколішки стою

І тихенько до нього молюся:
«Одну краплю. На двох із сестрою,
Я й краплиною з нею ділюся».
Ми для мами здоров'я благали,
Щоб стерпіла страждання і муки.
Там Ангели його роздавали
По краплині лише в одній руки.
Ми з сестрою краплини з'єднали
І віддали матусі в долоні.
Що для матері щастя? Ви знали?
Коли в щасті живуть її доні!
Ми за щастям у черзі стояли,
Так, як мама навчала, тихенько.
Ми у черзі дорослими стали,
Мама й досі шепоче: «Близенько...».

МАТУСЮ МИЛА, ТИ МЕНЕ НЕ ЗНАЄШ

Матусю мила, ти мене не знаєш,
У мене очі ніжно-голубі.
Ти ж, непевно, чітко відчуваєш,
Як б'ється моє серденько в тобі.
У мене ще маленькі рученята,
Ти навіть не дізналася, хто я.
Так хочу бути схожим я на татка
Й на тебе, в мене посмішка твоя.
Послухай, матінко, ти чуєш? Я сміюся,
Коли про мене думаєш вві сні,
А як прокинешся, тоді чомусь боюся,
І очі в тебе чорні і сумні.
В палату йдеш. Не слухаються руки,

Німіють ноги і тремтять уста.
Матусенько, не дай мене на муки,
Благаю, подаруй мені життя!
Чому мене не любиш ти, не знаю,
Моя рідненька, я є твоє дитя!
Не йди туди, матусенько, благаю,
Не викидай серденько у сміття!
Не дозволяй ламати руки й ніжки,
Дитина я жива, а не комок!
Дозволь побачить сонечко хоч трішки,
Повітря дай вдихнути хоч разок.
Невже тобі так шкода поділитись,
Віддати часточку любові й теплоти?
А я ж не можу навіть захиститись,
Не можу просто встати і втекти!
Ну як тебе ще можна зупинити,
Щоб ти не скоїла тяжкий, смертельний гріх?
Чому мене не хочеш ти впустити
В своє життя хоча би на поріг?
Впусти мене хоча би у куточок
В своє серденько, матінко моя!
Я — донечка, а може я — синочок,
Матусенько, ти дай мені ім'я!
Не вір їм, коли кажуть: згусток крові,
Мені в серденько душу вклав сам Бог.
У мене стільки ніжності й любові,
Що вистачить, матусю, нам на двох!
Ти тільки не лякай мене, будь ласка,
Не йди туди, де страшно нам обом.
Життя зі мною стане, наче казка,
Наповнене любов'ю і добром.

БАБУСИН САД

Не можу я словами передати,
Як хочеться мені в бабусин сад,
Так хочеться підсніжників нарвати,
Весни відчути ніжний аромат.
Так хочеться хоч трішки потримати
В руках оті преніжні пелюстки,
Із запахом дитинства пригадати
І юності щасливої роки.
Підсніжники, весняні перші квіти,
Милують око кожної весни...
Так хочеться теплом своїм зігріти,
Усіх разом додому принести.
В цих квітів запах просто незрівнянний,
Ні запах не зрівняти, ні красу,
І я колись в бабусин сад весняний
Свою доньку маленьку принесу.
Хай і вона в долоньках потримає,
Весни відчує ніжний аромат,
Пройдуть роки, й вона колись згадає
Так, як і я, бабусин дивний сад.

ЗАТЯГНУЛОСЬ ХМАРАМИ НЕБО

Затягнулось хмарами небо над покосами,
І гірчить розлука, як полин-трава,
А мені б з тобою, щоб по травах босою
Прогулялись росами, щоб в руці рука.

Манить поле, зваблює білою ромашкою,
Стелить трави ковдрою, пахне сон-трава,
А мені б до тебе пригорнутись пташкою,
Тільки б чути голос твій, щоб в руці рука.
Заховались промені в трави не покошені,
Мов гірською річкою, швидко плине час...
Ми в коханні нашому трохи приголомшені.
І кує зозуля. Тільки не для нас.

ДАВНО ТОБІ Я НЕ ПИСАЛА

Давно тобі я не писала,
Не думай... Ні! Я не забула!
Я просто... Знаєш... Я не знала,
Чи я тобі потрібна була.
Чи я для тебе, лиш здавалосьь,
Була в житті одна-єдина...
На «до» і «після» розірвалосьь,
Мені лишилась половина.
Пів серця, пів душі, пів дива —
Нащо мені ті половини?
З тобою я була щаслива:
Ті дні, ті ночі, ті хвилини...
На «до» і «після», мов в безодні,
Кричу в тумані: гаснеш, тлієш...
Без тебе навіть дні холодні,
Не те, що ночі... Розумієш?

ВАЖЛИВИЙ НЕ ЙФОН

Поруч сиділи зовсім різні долі,
В руках одної був крутий Айфон,
Жила в достатку, де всього доволі,
У іншої — весь в кнопках телефон.
Сиділи мовчки. Їхати чимало.
В когось поїздка викликає стрес.
І восьме чудо світу все мовчало,
А НОКІА тремтіла в СМС!
Писав коханий: «Ти моя єдина!»
Писали друзі, родичі, сусід,
Писала мама: «Як ти там, дитино?»
Читала усміхнено і слала всім привіт.
І, як завжди, й тут висновки повчальні,
І це, мабуть, знайоме нам усім:
Важливий зовсім не АЙФОН останній,
А ЗМІСТ! Який читаємо ми в нім!

* * *

Ви чули, як співають солов'ї?
Під ніжний щебет серце завмирає
І жоден з них мелодії не знає.
Ви слухали ті звуки чарівні?
Ви чули, як співають солов'ї?
Як заливаються щовечора піснями?
Так можна заливатись лиш сльозами,
Коли буває важко на душі.
Вночі стоїш отак на самоті,
Буденна втома враз кудись зникає,
А соловейко ніжно так співає,

І весь концерт присвячений тобі.
Вслухаєшся і пісня та без слів,
Така тобі приємна, серцю мила.
Ти згадуєш все те, що так любила,
Під той чарівний неповторний спів.
Життя одне, послухайте хоч раз
Оту мелодію, яку не передати,
Що неможливо ні купити, ні продати.
Отой концерт присвячений для вас!

06.05.2023

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ МАМИ...

Сьогодні Ваше, матусю, свято —
Ми подарунки не купимо Вам,
Принесли квітів лише багато,
А Ви не ідете назустріч нам.
Ой мамко, мамо, без Вас так тяжко,
І наша хата стоїть сама,
Звила гніздечко під стріхов пташка,
А Вас, матусю, ніде нема.
Ви може в поле пішли сапати
Чи прогулятись в нашім саду?
Ой мамко, мамко, де ж Вас шукати?
Скажіть, рідненька, і я прийду.
Я б подалася кудись світами,
Якби ж я знала: мамка жива.
Я вже доросла, та хочу мами,
Так хочу мами, що слів нема.
Я б Вам віддала усе, що маю,
Я всю роботу зроблю сама,

Чотири роки Вас виглядаю,
А Вас, матусю, нема й нема.
Ой мамо, мамо, без Вас так тяжко
І порятунку ніде нема.
Цвіте черемха, співає пташка,
А у душі в нас без Вас зима.
Ой мамо, мамо, квітко біленька,
Ми так з Галинков чекаємо Вас,
Щоб пригорнули до свого серденька
Так, як в дитинстві, маленьких нас.
Роки минають. Без Вас нелегко.
За літом літо, минає час.
Ой мамо, мамо, як Ви далеко!
Чого не ідете в гості до нас?
Ваша калина цвіте, буяє,
Що посадили Ви під вікном,
Цвітуть ромашки, лиш Вас немає
І все здається страшенним сном.
Ой мамо рідна, голубко сива,
Немає спину сльозам моїм.
Я щиро Бога за Вас молила,
А Він забрав Вас до себе в дім.
Я б пригорнулась хоч на хвилину,
Міцно обняла за стільки літ.
Горнись до мами, немов дитина...
Який холодний, він, той граніт!!!
Шануйте, діти, Ви мами руки,
У них вся ніжність і доброта.
Дай Бог не знати, які то муки,
Як розумієш, що сирота.

01.05.2020

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ МАМИ

Сьогодні День народження у МАМИ...
Понести б квіти на могилу їй,
Та знову ми подалися світами,
Щоб заробити гріш такий важкий.
Не перший рік цей день ми не святкуєм,
Й неправда те, що біль лікує час.
Ми пам'ятаєм, любим і сумуєм,
І кожен вечір молимося за Вас!
Пробачте, мамко, непослушні діти,
Що ми сьогодні не вклонилися до ніг.
Приїдемо й знову принесемо квіти,
Ромашки, білі-білі, наче сніг.

01.05.2023

ДОНЬКУ ЗАМІЖ ВІДДАЮ

Я скоро дОньку заміж віддаю.
Куди так швидко котяться роки?
Нема уже ні болю, ні жалю,
Прошу лиш в Бога ласки для доньки.
На серці радість, розпач, біль і страх,
Не знаю я, як правильно зробити?
Збираємо родину по світах,
Бо треба жити!!! Треба далі жити!!!
Пів світу плаче, бо іде війна,
Вже зовсім поруч, йде і не зникає,
А донька в мене, знаєте, одна —
Ніхто не знає, що її чекає.

Від осуду людського не втекти.
Багато, знаю, будуть говорити,
Але нам треба рід свій берегти!!!
Нам треба жити. Далі треба жити!!!

30.05.2025

ВЕСІЛЬНЕ ВІТАННЯ ДОНЕЧЦІ

Багато говорити я не буду,
Не люблю я свій голос в мікрофоні,
Та я, повір, ніколи не забуду,
Як вперше цілувала твої скроні.
Як вперше цілувала ручки, ніжки
Й швиденько, щоб не змерзла, одягала,
Брала тебе на руки – хоч на трішки
І кожної секунди цілувала.
Мені казали: «Зовсім зацілуєш!»,
А я тебе не випускала з рук,
Я відчувала, коли ти сумуєш,
Я чула кожен твого серця стук.
Так часто твої ранки лікувала,
Немовби фея, просто поцілунком.
Іваночко моя, якби ж ти знала,
Яким для мене стала ти рятунком!
Коли ти вперше почала ходити,
Здавалось: більшого немає в світі дива.
Тобі готова небо прихилити,
Лише щоб ти завжди була щаслива.
Мені вчувається і досі щирий сміх,
Який в дитинстві щедро дарувала.
Я молю Бога, щоб завжди тебе беріг,
Щоб ти в житті ніколи не страждала.

Яка ти в мене виросла чудова!
Іваночко, дитино золота!
Ще вчора бантики, садок і школа,
Сьогодні — біле плаття і фата.
Куди так швидко час біжить — не знаю,
В дитинство вже немає вороття.
Тебе сьогодні, доню, відпускаю,
Благословляю до щасливого життя.
І ще я дуже хочу вам сказати,
Що буду поруч кожної потреби.
Якщо дозволиш, то я хочу стати
Також, Артемку, мамою для тебе.
Адже тобі сьогодні довіряю
Усе, що маю найдорожче. Знай!
Я віддаю, що найцінніше маю,
Прошу тебе — її не ображай!
Живіть щасливо в мирі, не сваріться,
Тримайте щастя міцно у серцях,
Як буде важко — разом помоліться,
І Бог завжди покаже вірний шлях.
Ви кожен будень проживіть, як свято,
Цінуйте миті і щасливі дні,
А ми будем завжди допомагати,
Щоб трішки легше було вам в житті.

ДОЛЕ МОЯ...

Доле моя, доле моя,
Куди ж ти поділась?
Куди пішла, моя доле,
Як я народилась?

Куди пішла, моя доле,
Куди завернула,
Як я заміж виходила,
Де ж ти, доле, була?
Чому мене, моя доле,
В лихі руки дала,
Чому мене не вберегла,
Чому не сховала?
Невже мені, моя доле,
Не було надії,
Чому, скажи, розлетілись
Кудись мої мрії?
Невже мені, моя доле,
Не було любові,
Чому мені не таланить
Ні в ділі, ні в слові?
Невже мені, моя доле,
Не було кохання,
Що зів'яло моє щастя,
Немов квітка рання?
Чому кричить моя душа,
Як ранена пташка,
Скажи мені, моя доле,
Чом мені так важко?
Засинати так щоночі,
Вставати раненько...
Чому мене, моя доле,
Так болить серденько?
Доле моя, доле моя,
Куди ж ти поділась?
Куди пішла, моя доле,
Як я народилась?

ТИ ТАК І НЕ ПОБАЧИВ МОЄЇ КРАСИ

Ти так і не побачив моєї краси,
Погасла, мов зірка на небі,
Розтала, мов вранішня крапля роси,
Розбилась, мов змучений лебідь.
Ти голос не чув, не почув щирий сміх,
Не бачив усміхнені очі.
Розтала, немов навесні тане сніг,
Десь зникла у темряві ночі.
Ти не бачив, як сонце всміхалось мені
Веселкою з синього неба,
І зорі вночі опускались до ніг,
Встеляли дорогу до тебе.
Ти вже не відчуєш кохання в росі
І серця мого ніжний трепіт,
Ти щастя тримав, мов синицю в руці,
Проміняв на лелеку у небі.

*Десь колись в якійсь країні
Проживав поет нещасний,
Тільки мав талант від Бога,
Не позичений, а власний.*

Леся Українка

* * *

Так і я оці всі роки,
Мов той поет, творила,
Поетичні перші кроки
Так невпевнено робила.

Мій кожен вірш — життя сторінка,
В рядок стають найкращі мрії,
І в погляді стає картинка
Живими пазлами надії.

БАГАТА Я

Багата я. Та не про гроші мова,
У мене є донька і чоловік,
У мене мама і сестра чудова,
В мене тепер найпрекрасніший вік.
Багата я. Бо я в житті кохала,
Я бачила зимовий зорепад,
Свою доньку маленьку обіймала
І не зламалася, коли бив дощ і град.
Багата я, бо я щодня всміхаюсь,
Нехай аж до судом болить душа.
Багата і в гріхах колись покаюсь,
Нема в житті людини без гріха.

РАДІЙ ЖИТТЮ І БЕРЕЖИ, ЩО МАЄШ

Радій життю і бережи, що маєш,
Скажи, — я, Боже, дякую за все!
Нехай дзвінких пісень ти не співаєш
І тяжкий хрест душа твоя несе.
Радій життю, коли йде дощ із неба,
Як сонце гарно сяє з висоти,
Ніколи не бери, що не для тебе,
Чуже життя ніколи не суди.

* * *

Ми просто хочем наздогнати час,
А він від нас все далі утікає.
Немов вода крізь пальці, раз у раз
Все швидше й швидше зустріч пролітає.
Ми просто хочем зупинити мить,
Коли при зустрічі від щастя сяють очі,
І серце так від спогадів щемить,
Коли теплом нас огортають ночі.
Нам просто хочеться змінити часу біг,
Не втратити в коханні ні хвилини.
Щаслива усмішка — любові оберіг
І ніжний погляд рідної людини.

* * *

А щастя буває не тільки у снах...
А щастя тримає коханий в руках,
Коли разом з вами на стіл накриває,
До самого ранку крізь сон обіймає,
Пакет забере, донести допоможе,
Без вас, наодинці, заснути не може.
Як дивиться з вами разом мелодраму
І їсть, коли все ж дочекались рекламу,
Коли розговорить, як вас щось турбує,
При зустрічі завжди усміхнеться й цілує,
Коли уночі сон ваш оберігає...
Так щастя коханий в долонях тримає.
31.01.2020.

* * *

Я сплету тобі долю,
Візьму найміцніших ниток,
Вплету туди волю,
А ще доброти від казок.
Заплету туди спокій,
Надійність, любов, теплоту,
Спогад поодинокий
І дружби також доплету.
Я вплету туди вірність,
Повагу сторонніх людей,
Ще добавлю надійність
І сотні строкатих ідей...
Всім цікаво, немає спокою,
Де я нитки такі дістаю?
Знаєш... Я... Щоб сплести тобі долю,
Тихцем розпускаю свою...

* * *

А ти поспробуй зупинити мить,
Зумій розкласти руки, наче сіті,
Послухай тільки, як душа шумить,
Зумій відчувати все тієї миті.
Ти тільки спробуй зупинити час,
Знайди слова, які так серце гріють,
Нехай в моїй душі заграє вальс,
Благаю — подаруй мені надію.
Скажи, ти можеш зупинити дні,
Де ти мене так ніжно обіймаєш?
Коли з тобою на весь світ одні?
Ну! Зупиняй, чому ж ти зволікаєш?

* * *

Всі люди різні: на роботі, вдома,
В метро, на вулиці, в автобусі, в таксі...
І голова однако всіх болить від втоми,
І радість, й смуток в кожного в душі.
Чому так часто, трішечки піднявшись,
Здавалося — твої товариші,
Плюють у душу, навіть не спитавшись?
А може в тебе рана на душі?
А може ці слова і стали
Тією краплею — і келих повен вщент,
Той келих — горе, що тобі послала
В дарунок доля саме в той момент?
Лишайтеся собі в своєму крузі,
Не пхайтеся туди, де вас не ждуть,
Бо може й вам колись найкращі друзі
Так само легко в душу наплюють.

* * *

Що відчують ті, кому за п'ятдесят?
Невже в душі нема любові?
І очі більше щастям не горять?
Невже ніщо не будоражить крові?
Що відчують ті, що вже за перевал
Ступили та душею не старіють,
В кого на серці від емоцій шквал,
Вони, як в юності, ще про кохання мріють?
Що відчують ті, як кажуть, «відцвіло»,
В кого з роками посивіли скроні?
Пройшло усе, немов і не було,
Чи, може, серцю хочеться любові?

* * *

А в мене все давно уже за «планом»,
Коли живем, «як всі», «як більшість із людей».
Бувають дні, мов охоплені дурманом,
А інколи й такі, що не зімкнуть очей.
А в мене все уже давно, «як має бути»,
Коли, як кажуть, «доля — від неї не втекти».
Та інколи мені так хочеться забути
І в пам'яті, за мить, спалити всі мости.
А в мене все уже давно в житті «як треба»!
Я долю не клянущу. Життя у нас одне.
Коли на серці сум, тоді дивлюсь на небо
І згадую слова: «Терпи! І це мине!».

Я ПРОШУ ПРОБАЧЕННЯ

Я в тебе за все прошу пробачення,
Так, без сліз. Просто прошу: «Прости!».
Ти спитаєш, за що?
Та хіба це все має значення,
Як між нами горять і горять мости?
За недоспані ночі, не раз уночі тривожила,
І за ревність, що серце з'їдала, хоч плач,
За кохання своє, яке у сто раз помножила,
А ділити тебе ні з ким не зуміла, пробач.
Ти пробач, що я в казку твою повірила,
Кожен день, як в дитинстві, чекала дива,
І що мрію свою нездійсненну тобі довірила,
І за те, що з тобою я просто була щаслива.

А Я ТОБІ ЛИСТИ ПИСАЛА

А я тобі колись листи писала,
Віршем рядки лягали на папір,

Любила я тебе й не помічала,
Що ти усе робив наперекір.
Ти обіймав, коли я пригорталась,
Та варто тільки руку відвести —
Всі сказані слова вмить забувались,
Дзвонив на другий день, казав: «Прости!».
Казав: «Моя і не віддам нікому», —
Слова лягли туманом на очах.
І знов, забувши про печаль і втому,
Від щастя я літала в небесах.
Ти просто був, а я тебе любила,
Ти мою душу спопелив дотла,
І знов пішов. Забрав з собою крила,
Щоб з іншим полетіти не змогла.

ЗАРАДИ ТЕБЕ Я НА ВСЕ ПІДУ

Заради тебе я на все піду,
Навіть з'єднаю гори між собою,
Дістану з неба зірку не одну,
Лише щоб залишився ти зі мною.
На тебе в спеку холодом війне —
Його створю я подихом своїм,
Тільки для тебе місяць вдень зійде,
Лише щоб залишився ти моїм.
До тебе річка вгору побіжить,
Я їй русло руками поверну,
Тільки для тебе лебідь прилетить,
Щоб принести тобі любов мою.
Та тобі не потрібні зірки із небес,
Для тебе і лебідь ніщо, я це знаю.
Я ж не створю ні одно із чудес,
Я просто тебе до безтями кохаю.

Я ЗАБУВАЮ ТЕБЕ, МІЙ ДРУЖЕ

Я забуваю тебе, мій друже,
Час в пам'яті облік стер...
І знаєш, навіть байдуже,
Де ти і з ким тепер.
З ким ти проводиш ночі,
Ранки і навіть дні,
І байдуже, твої очі
Веселі тепер чи сумні.
І байдуже, чи голодний,
Чи знов не замерз вночі,
Як одітий тепер, чи модний
І де знов подів ключі...
Чи втомився в дорозі дуже,
Чи хочеш кудись втекти,
Ти знаєш, мені байдуже,
Як, де і з ким зараз ти?
Я забуду тебе... Забула...
Тепер ти уже не мій...
Тільки чомусь проснулась,
Почувши вві сні голос твій...

ДЕРЖАВА — ВІЛЬНА УКРАЇНА?

Що нам дає наша країна,
Держава — вільна Україна?
Чому всі за кордон тікають,
Що вони там усі шукають?
Навіщо? Схаменіться, люди!
У нас грошей нема й не буде.
Навіщо євро і долари —
За них підете і на нари.

А скільки наших українців
Десь гине там, серед чужинців?
Скільки розпалося сімей,
А покалічено дітей?
Це ж ненормально, що батьки
Десь пропадають на роки,
Їм ваші гроші не потрібні,
Вони при грошах, але бідні.
За гроші ласку не купити,
Без мами в світі важко жити,
Без батьківської допомоги
Нема в житті для них дороги.
А скільки хлопців у світах
Забули ту, яку у снах
Тут, вдома, бачили щоночі...
А вона, виплакавши очі,
Гуляє з другим вже давно...
І кажуть всі: життя — кіно.
Ні, не кіно! Це цирк! Руїна!
Це наша вільна Україна!
Кому потрібна її воля,
Коли при ній така в нас доля?!

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

В сім'ї учителів простих,
Щоб швидше світ пізнати,
Не було років і п'яти,
Коли навчилася читати.
І мови вивчила чужі,
Хоча до школи не ходила,
Писала з юних літ вірші
І все про Мавку говорила.

Вогонь в її очах погас,
Життя закінчилась сторінка.
Вона ж залишилась для нас
Назавжди ЛЕСЯ УКРАЇНКА.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МАМИ

Її серденько билось, як у пташки,
Яка летить, немов чогось злякалась,
Вона любила польові ромашки
І все людського осуду боялась.
Вона всміхалась ніжно, непомітно
І тихо-тихо намагалась говорити,
Любила білий колір і тепле літо,
І осінь ще, щоб по гриби ходити.
А навесні збирала перші квіти,
До сонця все обличчя повертала,
Їй було важко, правди ніде діти,
Але вона ніяк не нарікала.
Ходила на торговицю в суботу,
Оце мабуть усе, чим розважалась,
Шукала все рукам своїм роботу
І бути непотрібною боялась.
Пішла з життя тихенько, наче спала,
Сльозою по щоці життя скотилось...
І білий плащ, що все життя шукала,
Так згадкою про неї залишилось...

* * *

Життя іде, життя іде,
То стишує ходу, то бігом,
То в чорнобривці заведе,
То заморозить білим снігом.

Немов в туман сховає дні,
То роком протягне годину,
Чи знов дозволить уві сні
Зустріти втрачену людину.
Життя іде, минає час,
І ми змінити щось не в змозі,
Вже багатьох нема між нас,
А ми ще далі у дорозі.
Життя іде, а доля знов
То тихо плаче, то сміється,
То нагадає про любов,
То гірким спомином озветься.

* * *

Ти покликав мене,
Я кохала тебе до безтями,
Цілував тільки вдень,
Залишав наодинці ночами.
То щоночі ховав
Геть, подалі від білого світу
І тихцем обривав
Пелюстки від вишневого цвіту.
Як же страшно мені
Залишатись незнаною досі!
І дуже мерзнуть в росі
На світанку мої ноги босі.

* * *

Я зовсім поміняла маршрут,
В останній не застрибую вагон,
Я не провірений не вдіну парашут,
Останньою не залишу перон.

Життя й не уявляла, а живу —
Живу, бо якось треба жити,
Я, як колись, вже не тебе люблю,
І мене комусь вдалося полюбити.
Я зовсім поміняла свої сни,
Бажання від захмарних на реальні.
Чекаю ще на сонце восени...
Люблю людей, які не ідеальні.

* * *

Я неправильно все робила,
Дуже болісно це визнавати,
Я сама майструвала крила,
Хоча зовсім не вміла літати.
Різне пір'ячко підбирала,
Вишивала прозоре диво,
Людам я і собі брехала,
Що на світі живу щасливо.
Всім при зустрічі усміхалась
І щомиті злітала під хмари.
Я розбитися не боялась,
Лиш боялась не мати пари.
Я боялась вночі заснути,
Коли поруч тебе немає,
І зовсім непотрібною бути —
Це найбільше мене лякає.

* * *

— Мамо, чому ти сумна? —
Діти у неньки питають.
— Мамо, чому йде війна?
Мамо, чому в нас стріляють?

Мамо, чому не кіно,
Тільки новини усюди?
Не можна дивитись в вікно...
Мамо, чому плачуть люди?
Бабуся казала: «Війна,
Не дай, Боже, бачить вам, дітки».
Мамо, скажи, що це вона
Так страшно приходить нізвідки?
Сиренами виє, гримить,
Так всім сповіщає про лихо...
А як повернути ту мить,
Коли в небі було так тихо?
Мамо, минула зима,
Зійшли перші квіти весни...
Тепер розумієм слова:
Тільки б не було війни!

24.02.2022

* * *

Час тепер такий настав
Чи змінились люди?
З телефоном тепер ходять
Цілий день. Усюди.
Дехто носить у кишені
Лиш для зв'язку просто,
Інші часто поширюють
В соцмережах пости.
Все кругом фотографують,
Закидають в стрічку,
Як відпочивали в лісі,
Ходили на річку.

Є такі, які не люблять
Подорожувати
І не можуть чи не хочуть
Про це розказати.
І давай усіх судити
За своїм законом,
Що весь відпуск їм проходить
В руках з телефоном.
Не судіть їх, люди добрі,
Ви сидите в хаті,
Без них знати не будете,
Які ми багаті.
Українці — гарні люди,
На мову і вроду,
Нема ніде більше в світі
Такого народу.
Є у нас річки і луки,
В лісах наші гори,
Є широкі полонини,
А ще Чорне море.
Є озера, в яких вода
Солона й гаряча,
Є любов палка дівоча
І воля козака.
А узори, немов стежки
В нашій вишиванці,
Лише ми в росі купались
На Івана вранці.
А кошики на Великдень
Які розмаїті...
Ви такого не знайдете
Ніде в цілім світі!

Треба, люди, оце
Фотографувати,
Щоби було що онукам
Потім показати!

24.06.2021

* * *

Коли кохатись, як життя коротке?
Коли ж любитись, як життя, мов мить?
У юності здається все солодким,
А в зрілості і шоколад гірчить.
І гіркувата вранці чорна кава,
Грейпфрут нам до вподоби через вік.
Проте вона, як в юності, ласкава
І він такий ж веселий чоловік.
Коли ж любить, як завжди працюєш?
Кожен день робота, мало вихідних,
Та якщо наважишся, то одразу чуєш:
«Нам уже не личить. То для молодих».
Молодим дорогу... Нам куди діватись?
Почуття, мов крила, не згорнути враз.
То ж коли любитись? Нам коли кохатись?
Як завтра буде пізно, а вчора ще не час?

05.03.2021

* * *

Ще прийде час, коли тобі набридну,
Ти скажеш: «Ну, замовкни вже, стара,
Іди кудись, щоби тебе не видно,
Від тебе розболілась голова!»
А буде час, коли ти скажеш: «Мила,
Кидай уже роботу цю нудну,

За день стільки всього переробила,
Іди сюди, лягай, хай обніму».
А буде день, ти скажеш: «Я не знаю,
Ходи сюди, дивись, а може так?»
Потім обнімеш, скажеш: «Я кохаю
І у житті без тебе вже ніяк».
Буде по-різному: і гарно, і ніяко —
Тепер життя немає без проблем.
Хай буде все, але для двох однако,
Разом з тобою все переживем!

* * *

За нього Бога кожна ніч молила,
Просила тільки, щоб живий вернувся,
Не вберегла його її таємна сила,
Коли помер, мабуть, і сам незчувся.
Одна лиш мить — струною обірвалось
Його життя. Ховає мати сина.
Це все нас не стосується, здавалось,
А це все поруч: сльози, домовина!
І скільки їх ще має відлетіти?
Синів ще скільки поховає мати?
І вкотре знов осиротіли діти.
Дружина в 40 літ вдова. Що ще казати?
Кричить душа, від болю серце рветься.
Схиляєм голови, стаємо на коліна.
Синів ховає, але не здається
Незламна і досі вільна Україна!

17.06.2022

ОЛЕКСАНДРУ КУКУРБИ
*(Льотчику-винищувачу
з Верхнього Вербіжа,
Герою України,
присвячується... помертню)*

* * *

У хлопця одного, з простого села,
З хлопчини малого мрія була:
Здійнятися в небо, звершити політ
І, мов птах, з висоти весь побачити світ.
При зустрічі дзвінко розказував всім,
Як руки розставить в польоті своїм
І крикне: «Матусю, привіт!», — з висоти.
Казали: «Все буде, лише підрости».
І хлопчина зростав, і міцнів на очах,
Давно подолав він невпевненість, страх,
Закінчивши школу, з мети не звертав
І кращим пілотом між хлопцями став.
Були нагороди. І важко було.
Гордилось хлопчиною рідне село.
А мати? Раділа за сина вона.
І все було добре, та клята війна
Так підло для всіх підбрала момент,
Розправлені крила спалила ущент.
Він птахом пораненим впав з висоти,
Повторював тільки: «Матусю, прости».
Йому не було ще і тридцяти літ,
Останній для нього був сотий політ.
Він ангелом знову піднявся у вись...
«Матусю, пробач...і за мене молись».

29.07.2022

ХРЕСНА ДОРОГА

Вступна молитва. Ми розпочинаєм.
У роздумах своїх, без зайвих слів.
Отак разом в молитві пригадаєм
Усі страждання, що Ісус терпів.

Ми в ці хвилини покаяння
Відчуємо каміння твердь.
Найперше зі страждань **стояння:**
Христа засуджують на смерть.
Безвинно за усіх страждати,
Прийняв засудження без слів.
Він нас в ту мить учив прощати
Й своїх любити ворогів.

Яка була страшна наруга,
Щоб кожен з нас спасіння мав.
Цей хресний шлях, **стояння друге:**
Ісус на плечі хрест узяв.
Такий важкий, аж похитнувся
І рушив до Голгофи йти...
Ніхто в ту мить не ворухнувся,
Щоби Христа від мук спасти.

Кругом було німе мовчання,
У кожного — своя мета.
Таке страшне **третє стояння:**
Паде під тягарем хреста.
Він впав уперше на каміння
Під тягарем наших гріхів.
Пробач, Ісусе, це падіння,
Що Ти за нас перетерпів.

Стерпівши мовчки всі страждання,
Ісус так звільна поступає,

Четверте болісне стояння:

Він свою матір зустрічає.
Марія дивиться на Нього,
Меч болю серце прошиває.
Він не зробив нічого злого.
За що її дитя страждає?

Щоби могли його розп'яти,
В дорозі не замордували.
Полегшення. **Стояння п'яте:**
У поміч Симеона дали.
Він не хотів, пручався дуже,
Але все ж мусив схаменутись.
Чужі страждання нам байдужі,
Допоможи нам навернутись.

Не видно в ньому чоловіка,
Виду принадного не має.
Стояння шосте: Вероніка
Його обличчя витирає.
Таке сплюндроване, змарніле,
Ісуса в ньому ледь впізнає.
Від поту й крові почорніле...
Їй образ на платку лишає.

Хитаючись від болю й втоми,
Здригнулось тіло від судом.
Цей шлях важкий. **Стояння сьоме:**
Він паде вдруге під хрестом.
Аж до землі хрест придавляє,
І на каміння ллється кров.

Він нас в падіннях навертає,
Дарує нам свою любов.

Отак із вірою у Бозі
Ісус іде за кроком крок.
Стояння восьме: на дорозі
Стрічає плачучих жінок.
Разом із Ним ідуть ходою
І умиваються слізьми.
«Не плачте, — каже, — наді мною,
А над собою і дітьми».

Страждання важко нам приймати
І прощення річ не проста,
Стояння далі вже **дев'яте**
І вже третє падіння Христа.
Напевне найважче з усього —
Піднятись немає вже сил.
Молімося, люди, до Бога
Із вірою, як Божий Син.

Ісус, Він нас любить безмежно
І просить: «Їм, Отче, прости».
Стояння десяте: одержу
З Ісуса знімають кати.
Тримався Ісус, що є сили,
З грудей виривавсь тихий стон.
Одержу його розділили,
Не дерли лиш тканий хітон.

І люди гріха не бояться,
На страту Ісуса чекають.

Стоянь цих уже **одинадцять**:
Христа до хреста прибивають.
Отак до хреста святі руки
І ноги цвяхами прибили.
Ісусе, прости нам ці муки,
Не знали ми, що натворили.

Закінчаться скоро страждання,
Вже день до кінця добігає.

Дванадцятье стало **стояння**:
Ісус на хресті помирає.
Христос помирав зі словами:
«Звершилось». Й віддав духа свого.
Ісус там помер за нас з вами,
Молімося, люди, до Нього.

Коли розійшлися всі люди,
Лишилась лиш мати свята.

Стояння тринадцятье буде:
Ісуса здіймають з хреста.
І Неньці на руки віддали,
Тулила Його до грудей.
З Ісусом й її розіп'яли,
Так всіх нас болить за дітей.

Кругом тільки плач і зітхання
І вечір ховає вже злобу.

Чотирнадцятье стало **стояння**:
Ісуса вкладають до гробу.
Вже хресна скінчилась дорога,
Скінчились Ісусові муки.

Молімося, люди, до Бога,
Віддаймо себе в Його руки.

Кінцева молитва. Покаймося!
Щоб прощення нам заслужити.
Разом у молитві єднаймося,
Навчімося в Ісуса любити.

11.04.2022

ПРИВІТАННЯ ДОНЕЧЦІ

Іваночко! Ріднесенька донечко!
Неможливо підібрати слова,
Які я б хотіла тобі сьогодні сказати.
Хочу подякувати за те,
Що Ти є в моєму житті,
І щоб не сталося, я завжди буду поруч.
Люблю Тебе безмежно!!!

* * *

Пролітають непомітно роки,
Непомітно виросла і ти,
Ще зовсім недавно перші кроки,
А сьогодні — можна заміж іти.
Двадцять вже зозуля накувала,
І нехай ще так до ста кує,
Молюсь, щоб Матір Божа дарувала
Гарну долю тобі, серденько моє.
Щоб завжди тебе оберігала,
В горі щоб заступниця була

І у біді тобі допомагала,
По крутих стежинах поруч йшла.
Донечко моя, чарівна, мила,
Моє Йорданське сонечко ясне,
Я молюся, щоб ти була щаслива!
Вітаєм ж Днем народження Тебе!!!

19.01.2023

* * *

Усе було в житті моєму:
Падіння, злети, біль, страждання,
І зміст віршів на різну тему,
І слів палких розчарування.
Дощі лилися, сонце гріло,
Веселкою всміхалась доля,
Серденько від кохання мліло
І море квітів...серед поля.
Усе ми робим швидко, на бігу,
Не маєм часу милуватися красою,
Он сад, неначе потопа в снігу,
А це він так завітчаний весною.
Щойно кульбаба жовтою була,
Мов килим, пелюстками землю вкрила,
А потім раз, й мов зачарована вона,
Знялася в небо й з вітром полетіла.
Усе ми робим швидко...час летить,
А нам би просто подивитись в небо,
Враз відпустила все, що так болять,
Для щастя мало так людині треба.

* * *

Подивись мені пильно у очі,
Ти впізнаєш мене там чи ні?
Ти впізнаєш мене, ту, що ночі
Ніжно кликав у кожному сні.
Заирни мені просто у душу,
Ти впізнаєш любов там мою.
Якщо ні, спокій твій не нарушу
Й більш ніколи не скажу «люблю».
Подивись... Хоча ні. Надивився.
Все, іди. Ні на що не зважай.
Я втомилась. А ти помилився.
Більш не хочу любити. Прощай.

* * *

Ось і померемо ми отак з часОм,
Роки нехай ніхто нам не рахує.
Життя лиш помираючий цінує,
В останні дні воно здається сном.
Якби ж ти знав, що в мене на душі!
Якби ж ти знав, яка на серці туга!
І не від того, що ні перша я, ні друга,
І не тому, що падають дощі.
В житті погода — це не головне,
Я стільки раз сама собі казала,
Навіть у сні тихесенько шептала:
«Терпи. Терпи. І це колись мине».
Мине усе. Забудеться. Зітреться.
Але чому, як щастя, то на мить?
І не за мене серденько болить,
Болить за ту, що далі зостається.

Я стільки не зробила. Не змогла.
Не встигла. Може забагато спала.
Я щастя своє довго так шукала...
Щастя знайшла. Себе не вберегла.

* * *

В який момент я непотрібна стала?
Згадай, коли мене ти розлюбив?
А може й не кохав, а я й не знала
І думала, що ти для мене жив.
Я думала, що ми удвох з тобою
Разом пройдемо тисячі доріг.
Я мріяла. Я марила любов'ю.
Чому її в мені ти не вберіг?
Байдужий погляд. Без обіймів ночі.
Немає навіть теми для розмов.
Лиш моє серце вірити не хоче
В те, що даремно покохало знов.
Що я уже для тебе не цікава,
На щастя сподівалася дарма.
Така гірка, холодна вранці кава,
Яку так часто вже роблю собі сама.

* * *

А червень нам дарує полуницю,
Годує щедро, їжте досхочу.
Він землю вдяг у квітчасту спідницю,
Від сонця золотаву вшив парчу.

Він із ромашок нам букет збирає
І стелить килим нам покосами до ніг,
Ще повним місяцем у вікна заглядає
І цвіт обтрушує на землю, наче сніг...
А місяць кличе нас на річку,
Не хоче зовсім сам гуляти,
І байдуже, що темна нічка,
І що давно лягли всі спати.
Він у віконце заглядає,
Щось мерехтить там крізь фіранку,
Немов кохану виглядає,
Чекатиме її до ранку.

04.06.2023

* * *

Не знала я, коли цвіли сади,
Що ця весна мені остання буде,
Що посланці проклятої орди
Мені попадуть пострілом у груди.
Не знала я, веселка як знялась,
Що я її побачила востаннє,
А я ж іще в любові не клялась,
Не знала ще, яке воно — кохання.
Не знала я, коли ти пригортав,
Як солодко в обіймах засинати,
Не знала я... Мабуть і ти не знав,
Коли ішов країну захищати.

* * *

Люби мене так, як ніхто до тебе,
Кохай, цілуй, виконуй забаганки,
Мені, повір, не так багато й треба,
Лише щоб із тобою поруч ранки.
Люби мене так, як ніхто раніше,
Із ніжністю дивись у мої очі,
Коли сумую, обіймай міцніше
І зі мною поруч засинай щоночі.
Люби мене, як птахи люблять небо,
Як лицарі любили в ті століття,
Люби мене так, наче я для тебе
Ковток останній свіжого повітря.
Люби мене так... Розумієш?
Так, як ніхто ніколи не умів.
Люби мене, як тільки ти умієш,
Так ніжно, віддано, без зайвих слів.

РІДНІ ЛЮДИ

Ви всі любили бабу. На словах.
Ви бачили, як мучилась ночами?
Ви не читали в погляді про страх,
Вона ж молилась і плакала за вами.
Ви не відчували холоду її,
Як просиналась у холодній хаті,
Все виглядала хоч когось в вікні,
А ви усі були такі зайняті.
Заходили до баби...раз на рік,
Ну, може, кілька раз, лиш на хвилину,
А їй хотілося, через поважний вік,

Чимось потішити, ну, як малу дитину.
А в неї ж дні народження були,
І іменини на святої Катерини.
Ви подарунок їй передали?
Хоч подзвонили їй тієї днини?
Ви знали, що вона любила шоколад?
Не їла рибу навіть з овочами,
Любила, щоб в тістечках мармелад...
Їла вареники, вже лежачи, руками.
Вона любила тепле молоко
І банош з бринзею і білими грибами,
Баранчиків складала на вікно
І всім, чим є, ділилася з котями.
Вона складала гроші про запас,
А хліб морозила, щоб завжди був у хаті,
І кожен день питалася про вас,
Та ви завжди були такі зайняті.
Вона боялась не побачить вас,
Трималась за життя з всієї сили...
Я була поруч з нею весь цей час,
А ви лише про неї говорили.

* * *

Україна, мов в страшнім кіно,
Наші землі москалі плюндрують.
А поляки — золоте зерно
Висипають і голод пророкують.
Українці ж стали за своїх,
Кожен ще з дитинства пам'ятає,
Що зерно — святе! Топтати гріх.
Шкода, що «сусід» того не знає.

Ну хіба ж не бачили вони,
Українцям як жнива давались?
Як поля горіли від війни
І у небо попелом здіймались?
А вони так легко, без жалю,
З тим зерном... немов ножем у груди.
Дарма повірив поляк москалю,
Його земля тепер наступна буде.

* * *

Очима ти сказав мені «люблю»,
Через роки, коли вже все забулось.
В душі моїй немов щось сколихнулось,
Тепер нема ні болю, ні жалю.
Очима ти сказав мені «люблю».
Як же колись я погляд твій ловила,
Про зустріч Бога кожную ніч молила...
Твій погляд був ніжніший кришталю.

* * *

Я читаю тебе, наче книгу,
Відкриваю весь світ сторінок
І потрохи розтоплюю кригу,
Знов являю в потоці думок.
Я читаю тебе, розбираю
Зміст увесь на окремі слова,
Я не просто люблю, я — кохаю,
Я в обіймах твоїх жива.
Я читаю тебе. Перший розділ.
Одна книга. Багато томів...

І кохання твоє, наче постріл,
Ти мене розбудити зумів.
Я читаю. Дозволь дочитати,
Зміст сторінок своїх не ховай,
Я так хочу світ твій пізнати,
Тільки ж ти мене теж упізнай.

* * *

Юні зовсім в бою солдати
Відвойовують нашу волю...
І так хочеться їм сказати:
«Не згасайте на полі бою».
Перед вами важкі дороги,
Руки міцно тримають зброю,
Очі скажуть про всі тривоги,
Та не викажуть страху і болю.
Екіпажі усі згуртовані,
Кожен сам і всі разом знають:
Не вмирають лише нескорені,
Тільки вільні перемагають.

30.05.2024

МОЄ ЖИТТЯ

Моє життя — це довга-довга нива,
Одна рілля. То що ж там проросте?
Коли я все життя чекала дива,
Садила всяке різне, та не те.
Гадала — посаджу троянди білі
По всьому полю, гарно буде як...
Та появились сніжні заметілі
І у житті усе пішло не так.

Садила і тюльпани, і волошки,
Конвалії і ніжні орхідеї,
Насіння різне, усього потрошки...
Проходив час, мінялися ідеї.
Горобину і виноградні лози
Міняла на любов і простоту,
Палило сонце і шуміли грози
І перетворювало все на пустоту.
Я зичила в людей насіння згоди,
Садила радість — виполола гнів,
Наш урожай залежить від погоди,
А спокій серця — від почутих слів.
І навесні підсніжники надії
Зійдуть там, де нічого не росте,
Їх поміняють виноградні мрії,
І терен недовіри зацвіте.

ПОДЯКА ОДНОСЕЛЬЦЯМ

Дякую, мої односельчани,
За молитву, гроші і за те,
Що допомогли злічити тії рани,
Котрі покрили тіло молоде.
У свої красиві двадцять років
Я чомусь потрапила сюди,
Де зробити важко кілька кроків,
Хочеться лиш тиші і води.
Де думки розсіяні, мов хмари,
Від уколів тіло аж пече,
Й ліжко те, немов тюремні нари,
Давить на знеболене плече.

Де, немов зоря в густім тумані,
Все життя здається тільки сном,
Від уколів у легкім дурмані
Світ такий далекий за вікном.
Де від дотику руки здригає
Усі тіло — цей нестерпний біль,
Аж у грудях серце завмирає
І здається знову тиша-штіль.
Де твоє життя, мов соломину,
Може спалахнути в одну мить,
Де роками тягнеться година
Й в голові тихесенько шумить.
Знаєте, як радісно почути,
Що молитву Господу несуть,
І в душі мов розірвались путі —
Там за тебе моляться і ждуть.
Дякую, цілую руки Ваші
І низький уклін до самих ніг,
І за те, що через стільки часу
Знов ступила я на цей поріг.
Що побачила знов сонце, знов сміюся,
Зустрічаю ранки у росі...
Я за Вас усіх Господу молюся,
Як молились Ви за мене всі.

ЗНОВУ ДОЩ НАДВОРІ

Знову дощ надворі, як тому два роки,
Падають на землю краплі льодяні,
Вже моя дитина робить перші кроки,
Весело і сумно водночас мені.

Всі давно поснули, вже доньці щось сниться,
То нахмуристь брови, то всміхнеться знов,
Навкруги так тихо, а мені не спиться —
Згадую я знову про свою любов.
Згадую минуле, як колись у мріях
Все було, як в казці, а тепер не так,
Всі мої бажання, мов вуглинки, тліють,
І донька без батька — це недобрий знак.
Я закрию очі, знов в думках порину
Ген туди, за обрій, де усе пройшло,
Хочеться згадати ту любов єдину,
Та її, здається, в мене не було.

ОЦЕ ТАК ЗУСТРІЧ!

- Оце так і зустріч, заледве впізнала!
- Та я якось звичок своїх не міняла.
- Вдягаєшся гарно! Кому воно треба?
- А я не для когось вдягаюсь, для себе.
- Та хто ж тебе бачить?
- Сама себе бачу.
- А хто ж тебе чує?
- А я і не плачу.
- А хто ж допоможе?
- Той, кому не байдужа...
- Сумуєш за літом?
- Та, якось не дуже.
- Зима з холодами...
- А я їй радію!
- Ти хочеш до мами?
- Без неї не вмію,

Без неї не хочу, без неї не треба
Ні теплого літа, ні синього неба!
— Чому в очах сльози?
— Минуле згадала,
Як мамка щоночі мене обіймала...
— Весна проминула...
— Роки пролетіли...
— Кохання забула?
— Та ні, не зуміла.
— Воно тобі треба?
— Хіба я зумію
Згубити у серці на щастя надію?
— А що тобі сниться?
— Все сни кольорові,
В них радість і щастя, й багато любові.
— Ти, мабуть, щаслива?
— Та я не жаліюсь.
— Нема в світі дива?
— А я все надіюсь...
— Ну добре, піду я.
— До зустрічі знову!
ТАК ТІЛО З ДУШЕЮ
ПРОВЕЛИ РОЗМОВУ.

Я В ДУМКАХ, ЯК КОЛИСЬ

Я в думках, як колись,
 повертаюсь на мить
У той час, де від спогадів
 серце щемить.
У ті дні, коли щастя
 пліч-о-пліч ішло,

Цілувало всіх в серце,
 мене — у чоло,
Цілувало всім руки,
 мої — омина,
Називало усі, крім мого,
 імена...
Дарувало усім
 долю гарну таку,
Лиш для мене чомусь
 залишило гірку.
Лише раз озирнулось,
 надія жевріла,
Та я щось сказати
 тоді не посміла.
І щастя пішло,
 більше не зупинилось,
А я так без долі
 одна залишилась.

А ЗНАЄШ, Я УЖЕ ЗМИРИЛАСЬ

А знаєш, я уже змирилась,
Вже не чекаю дива з див,
Лише прошу, щоб серце билось,
Кого люблю і хто любив.
Лише прошу у Бога: «Досить,
Боротися не маю сили...»
А він все щось нове підносить,
Зовсім не те, що я просила.
Я думала — я все здолаю,
Я сильна, люди так казали,

А я, мов свічка, догораю.
Вони у душу заглядали?
Ти знаєш? Я уже змирилась —
Ніщо не можем ми змінити,
Лише прошу, щоб серце билось
Й моє... Я також хочу жити!

Я НЕ ЧЕКАЮ БІЛЬШЕ ДИВА

Я не чекаю більше дива,
Як кажуть, «манни із небес».
Ні! Ти не думай, я — щаслива,
Я сотні бачила чудес.
Я бачила, як гаснуть зорі,
Летіли з неба в темну ніч.
Я різні приміряла долі,
Мов найдорожчу в світі річ.
Чужі до себе приміряла,
Дивилась в дзеркало — не те,
Я на прилавки повертала...
Таке все гарне, золоте!
А де ж моє? Мого немає,
Усе, що гарне — не моє.
Напевно, в світі так буває,
Нехай все буде так, як є.

КАЖУТЬ УСІ — ТИ ЗАВЖДИ ВСМІХАЄШСЯ

Кажуть усі — ти завжди всміхаєшся,
Я благаю — мені не завидуйте,
Бо від болю душа розривається,
А ви тільки обличчя видите.
Кажуть усі — дуже сильна я,
Із любою бідую справляюся,
Та коли весь світ огортає тьма,
Я гіркою сльозою вмиваюся.
Кажуть усі — то так Бог дає,
Не карає, а наворачтає нас.
Не судіть мене, у вас життя своє,
Я своє терплю. Вам ще прийде час.

ВИ СУДИТЕ МЕНЕ

Ви судите мене. Хто дав вам силу
Шукати правду у моїх очах?
Ви судите за те, що я щаслива
І що усмішка сяє на устах.
Ви судите за те, що не з'єдналось
Моє життя, з ким стала під вінець,
І судите за те, що не зламалась,
Коли здавалось — уже все. Кінець.
А ви ж не знаєте, що з вами буде
В житті, що доля присудила вам,
А судите мене. Не треба, люди,
Слідкуйте краще за своїм життям!

ЗБАЙДУЖІЛА ДО ВСЬОГО

Збайдужіла до всього! Чому?
Зрозуміла — нікому не треба
Моє вранці щасливе «люблю»,
Моє «Жити не можу без тебе».
Лист осінній в вогні догорав,
Опустився туман пеленою...
Зрозуміла — ніхто й не чекав,
Не просив у долі щастя зі мною.
Знов одна в ніч рахую зірки,
В час самотній такі довгі ночі,
А мені б доторкнутись руки,
Зазирнути в закохані очі.
Місяць, ще раз зітхнувши, погас,
Вже надворі почало світати,
Вкотре чую: «Ще ні, ще не час,
Зрозумій — треба ще почекати».
Так минають і ночі, і дні,
А я все ще чекаю дива,
Як же важко збагнути мені,
Зрозуміти — яка ж я щаслива!

ЧОМУСЬ ПРО МЕНЕ ЗГАДАЛИ

Чомусь про мене дружно всі згадали,
Придумали, що я смертельно хвора,
Сьогодні цілий день мені писали,
Дзвонили зранку, навіть іще вчора.
І що це знову їм усім потрібно?
Всі брешуть, кажуть: «Так, поговорити...»

Не вірю їм, в людей тепер подібно,
Як у собак, щоб боляче вкусити.
Щоби побільш на рану всипать солі
І роз'ятрити пам'ять, серце, душу,
Немов радіють із твоєї болі,
А я чомусь їх вислухати мушу.
Ну, досить! В мене все в житті прекрасно,
Я не жаліюсь на життя дороги,
Хоча, якщо признатись, дуже часто
Від мозолів печуть і руки, й ноги.

УЯВЛЯЮ СЕБЕ СТАРОЮ

Уявляю себе старою,
З потускнілими з часом очима,
З чисто сивою головою
І сутулими вже плечима.
Руки зморщені, поцарапані,
Нігті так давно не лаковані,
Пальці перстнями не прикрашені
І якоюсь хворобою сковані...
Всі роки мої залишалися
Зморшками на обличчі згорьованім,
А колись мені вслід оглядалися,
Одним поглядом зачаровані.
Уявляю себе забутою
І нікому уже не потрібною,
Ніби річка, морозом скутою,
У своєму багатстві бідною.

ЯК МЕНІ НАВЧИТИСЬ НІЧОГО НЕ ЧЕКАТИ

Як мені навчитись нічого не чекати,
Не просити щастя у нічних зірок,
Наказати серцю більше не кохати,
А потім закрити на важкий замок?
Як мені навчитись жити неквапливо,
Не шукати долі, не плекати мрій?
Та з тобою поруч я така щаслива!
Як мені забути ніжний голос твій?
Як мені кохання не просити в неба,
Не чекати зустріч, не любити сміх?
Як мені навчитись далі жить без тебе?
Ти ж такий солодкий, мій останній гріх!

ПОДАРУЙ МЕНІ, ДОЛЕ

Подаруй мені, доле,
хоча, ну хоча б один вечір,
зазирни в мої очі
крізь погляд його очей.
Обійми мене, доле,
руками його за плечі,
знаєш, скільки у мене
самотніх було ночей?
Подаруй мені, доле, ще мить,
ще хвилину, благаю,
розтопи в моїм серці
байдужості кригу вмить!
Знаєш? Я і досі у думках
поруч з ним засинаю,
і ім'я його досі
в серці моїм болить.

ПРИВІТ, МІЙ ДРУЖЕ

Привіт, мій давній любий друже,
Згадай, як в нас все починалось.
Не залишивсь ніхто байдужим,
Дві долі раптом поєднались.
Заплутались в одному танці,
Не думали, що далі буде,
Про нас шепочуться — «коханці»,
А ми лише самотні люди.
А ми лише давно забуті,
Були нікому більш не треба...
А що змінилося? По суті,
Я просто стала жить для себе.

КОХАННЯ — МИТЬ

Я завмираю в кожному «люблю»,
Кохання — мить, це завжди так буває,
А ніч ще більше додає жалю
Й холодними дощами обіймає.
Я завмираю в кожному «моя»,
Млію від слів «єдина» і «кохана»,
Але надвечір, як зійде зоря,
У гості йде самотність невблаганна.
Удвох із нею тихо п'ємо чай
І ні про що говорим до світання.
Вона також піде, кивне «бувай»,
Лукаво так всміхнеться на прощання.
А я засну без ніжного «моя»,
Нікому вранці не всміхнусь ласкаво.
Я знаю — доля в кожного своя,
Але чомусь гірчить уранці кава.

Я РОЗГУБИЛАСЯ ТОДІ

Я розгубилася тоді,
Спинившись у твоїм полоні,
І віддавала все тобі,
Складала просто у долоні
Кохання, ніжність, радість, сміх,
Свою ще нездійсненну мрію...
Я знала, так любити — гріх,
Та я по-іншому не вмію.
Я розуміла — ти не мій,
Але я так тебе кохала,
З байдужістю нерівний бій
Я на початку ще програла.
Душа просила: «Зупинись,
Не можу більше, чуєш? Досить!
Хоча б на мить, ну озирнись,
Ти робиш все, що він попросить.
А що тобі лишилось? Глянь,
Хіба про це благала небо?
Тебе благаю, перестань —
Така любов тобі не треба!»
А серце билося: «Не смій,
Ти так давно його чекала,
Він саме той, із твоїх мрій,
Хіба ж ти зразу не впізнала?»
Не знаю, я в своїх гріхах,
Здається, добрела до краю...
«Не слухайся, душа сліпа,
Їй просто хочеться до раю».
Я розгубилася, стою,
Сама не знаю, що обрати,
Нехай погасну чи згорю,
Та я не вмію не кохати.

Я ДЛЯ ТЕБЕ НІХТО

Я для тебе ніхто. В «Однокласниках» — друг,
На сторінці давно призабутій,
Ти не пишеш давно, замикається круг,
Ми стаємо далекі, по суті.
В нас з тобою було щастя, аж до небес,
Від кохання горіли ночами,
Та у світі тепер дуже мало чудес,
Якщо є, то стаються не з нами.
Ти для себе кохання мого не зберіг,
Не торкнулась душі я твоєї,
Я до тебе навстріч пройду сто доріг,
Навздогін не пройду й однієї.

ОН ЗІРКА ЗНОВУ ВПАЛА

Он зірка знову впала, ти побачив,
Як спалахом вона летіла з неба?
Скажи, а ти мені уже пробачив
За те, що стільки днів жила без тебе?
Ти загадав бажання ще в польоті,
Ти встиг? Скажи, коли вона іскриться?
Пробач, що я в життя круговороті
Знайшла тебе, коли уже за тридцять.
Скажи, а ти колись дививсь у небо,
Зірки не намагався полічити?...
А ти мене простиш, що я без тебе
Тепер не можу навіть дня прожити?

ВЕДМЕДИЦЯ

Ведмедиця мене вже виглядає,
Мигає зіркою, вітається із неба.
— Ти знов одна?— як завжди запитає.
— Одна! І через те іду до тебе.
Я ще тебе хотіла запитати,
Ти ж так високо, бачиш цілий світ!
Ти б не могла моєму другу передати
Мої обійми, поцілунок і привіт?
А ще я, чесно, так переживаю,
Чи не голодний, не замерз, чи спав?
А ще скажи, що я його чекаю,
Скажи йому, я хочу, щоб він знав.
Ти розкажи йому, що я скучаю
І що мені без нього радості нема,
Але про те, що я його кохаю,
Ти не кажи, я розкажу сама.

НЕ ТРИВОЖ МОЄ СЕРЦЕ

Не тривож моє серце приходом своїм
проти ночі,
Не кури край воріт —
ти не спалиш в душі почуття,
Я пробачити все не зумію тепер, не захочу,
Зруйнував цілий світ, і себе,
і мене, і життя.
Ти скалічив усе, зруйнував мою посмішку,
вдачу,
Ти себе загубив! Я не можу збагнути, чого.

Я собі обіцяла, що більш за тобов
не заплачу,
А я зовсім не ти! Я дотримаю слова свого.
Не кури край воріт!
Я і так задихаюсь без тебе,
Не тривож мої сни,
я тепер засинаю на мить,
Не дивись на Ведмедицю більше,
я благаю, не треба,
Ти повір — її також від зради твоєї болить.
Не тривож мою душу. Забудь.
Не повернуся знову.
Не кури край воріт. Не запалюй нову зорю.
Хоч з тобою й сама я щоночі веду розмову
Й десь далеко в душі розумію,
що й досі тебе люблю.
Не кури край воріт, не розвієш,
мов дим, минуле,
Не тривож мої сни,
це тепер найдорожчий час.
Ми щасливі були, та, на жаль,
дуже пізно збагнули —
Нашу долю давно
розписали чужими руками... Без нас.

ВІД ЗНАЙОМСТВА ДО ЗУСТРІЧІ

Від знайомства до зустрічі —
кілька годин,
Іще кілька хвилин від бажання
до страсті.

Щастя знати, що ти в цім житті
не один.
Якщо цього нема, то це —
зовсім не щастя.
Від розлуки до зустрічі бігти
два дні,
Цілуватися так, ніби ця ніч
остання,
Відчувати, що ми в цьому світі
одні.
Якщо цього нема, тоді це
не кохання.

І ЯК ЖЕ МЕНІ ЦІЛУВАТИ ТЕБЕ

І як же мені цілувати тебе після неї?
Торкатися губ і очей, цілувати чоло?
Так легко, коханий, ти зрікся любові моєї,
Забув, розтопав, перекреслив, немов й не було!
І як мені після неї дивитися в очі,
Шукати в очах, що кохана, єдина така?
Без тебе тепер знов холодні недоспані ночі
І кава уранці недобра, холодна й гірка.
Ну, як же мені після неї тебе обіймати,
Горнутись до тебе, ховатись тобі під крило?
Так легко у цьому житті найдорожче зламати,
Попробуй добитись потім, щоби знову цвіло.

ТАК ХОЧЕТЬСЯ ПОПЛАКАТИ

Так хочеться поплакати, буває,
Коли у грудях щось стискає і пече,
Але у мене більше сліз немає,
А де ж мені тих сліз узяти ще?
Щоби було чим плакати ночами,
Удень не треба, ще побачить хтось,
Мені б забрати їх в своїй мамі,
Щоб сумувати їй не довелося.
Мені б забрати їх в своїй доні,
Щоб весело всміхалася щоранку,
Отак зібрати сльози у долоні
І випити за неї до останку.
Мені б забрати їх в сестри своїй,
Та вона витратила свій увесь запас,
В житті причин багато було в неї,
Щоб плакати ночами, і не раз.
Скажіть мені, для чого жінці сльози?
Задумайтесь над цим, хоча б на мить.
Ми плачемо, коли дарують рози,
І плачемо, коли душа болить.
Мені б поплакати, та сліз немає,
А де узяти ще, ніхто не знає.

Я ПРОСТО ЖИВУ, НЕ МІШАЮ НІКОМУ

Я просто живу, не мішаю нікому,
Вночі вишиваю, долаючи втому.
Я просто кохаю, нехай і таємно,
На щось сподіваюсь, може і не даремно.

Я допомагаю, хто хотів допомоги,
Я просто шукаю до щастя дороги.
Коли мені важко — на небо дивлюся,
Я руки складаю й тихенько молюся.
Я просто живу, не мішаю нікому,
З роботи біжу, поспішаю додому.
З дочкою разом розгадаємо задачу,
А як не бачить ніхто, так, як всі, тихо плачу.

СЕРЦЕ ЖИВЕ НАДІЄЮ

Я не вмію любити за настроєм
І не буду любити за розкладом —
Це, мов сповідь перед причастієм
Чи бажання, що перед розстрілом.
Я не смію душі наказувати,
Серцем правити ще не навчилася,
Я не буду любов доказувати,
Покохала так, як получилось.
Я не думаю, що десь є межа
У коханні, що марить мрією,
Бо по-справжньому любить лиш душа,
Серце просто живе надією.

ЗИМА В ГОСТІ ЗАВІТАЛА

Зима сьогодні в гості завітала,
Ось так прийшла, постукала в вікно,
Її я якось зразу й не впізнала,
Та відчинила двері все одно.

Вона ввійшла, морозом не лякала,
Всміхнулась щиро, руку простягла,
Взуття так чемно в коридорі зняла,
Але в кімнату далі не пройшла.
Сказала, що не хоче заважати,
Що любить теж побути в самоті,
Але хотіла просто показати
Себе в отій осінній красоті.
І я пішла, і довго милувалась
Її красою, холодом війнуло,
Де вчора осінь платтям хизувалась,
Зима сьогодні шубу одягнула.

НІЧНИЙ ДЗВІНОК

Дзвінок короткий серед ночі
В вухах дзвенить, мов Великодній дзвін,
І я, ще не відкривши очі,
Вже знаю — він, це точно він.
І я, ще добре не проснувшись,
Навіть не дивлюсь на табло,
Чомусь у темряві всміхнувшись,
Шепочу ніжно: «Так, алло!»
Знов голос той, який у сні
Я серед тисячі впізнаю.
О Боже мій, скажи мені,
Чого я так його кохаю?
Хвилююся, тремтить рука,
Здається, поруч він, з тобою,
Сльоза непрошена гірка
Тихенько котиться щокою.
«Ну, як ти там, скажи мені,

Ти ще мене не розлюбила?
А знаєш, кицю, ти у сні
До мене вчора приходила».
Він говорив, а я тоді
Чомусь сама на себе злилась,
Що я йому, не він мені,
В ту ніч тоді у сні явилась.

ЯКБИ Ж Я ЗНАВ, ДЕ ТИ ВПАДЕШ

Якби ж я знав, де ти впадеш,
Я б допоміг тобі піднятись,
Якби ж я знав, куди підеш,
Я б йшов з тобою зустрічатись.
Якби ж я знав, що плачеш ти,
Я б сльози витер поцілунком,
Примусив б з серця біль піти,
Розвеселив би подарунком.
Якби ж я знав, що ти сумна,
Прийшов б тебе розвеселити,
Якби ж я знав, що ти одна,
Прийшов б з тобою вік прожити.
Якби ж я знав, що біль в очах
Горить гарячою сльозою,
Я б приходив не тільки в снах,
Зранку — холодною росою.
Я знав, що посмішка твоя
Мене зігріє ще здалека,
Та ти — лебідка не моя,
Бо я не лебідь, а лелека.

ВОНА — МОЯ

Вона — моя, але така далека,
Прекрасна, добра, ніжна...і чужа.
Милуюсь нею, як і всі — здалека,
В нас у стосунках є своя межа.
Вона — моя, торкаюся рукою,
Цілую ніжно так, немов кришталъ.
Вона — моя, та серцем не зі мною,
Всміхається, але в очах печаль.
Вона належить лиш мені одному,
Від пальців ніг до кінчиків волосся.
Вона — моя, я не віддам нікому,
Навіть, якщо б померти довелось.

МЕНЕ ВІН ПІДНІМАВ ІЗ ДНА

Мене він піднімав із дна,
Куди я так безстрашно опустилась,
За мене Бога він молив щодня,
А я за нього й раз не помолилась.
Він піднімав мене на п'єдесталъ,
Знайомив із високими чинами,
Він душу перетворював в кристалъ,
А я її нівечила гріхами...

ЗБИРАЛАСЬ ОСІНЬ В ГОСТІ ЗАГЛЯНУТИ

Збиралась Осінь в гості заглянути
До друга Літа, що зігрів теплом,
Не знала тільки, що їй одягнути,
Красою щоб затьмарити все кругом.
Вдягнула плаття жовто-багрянисте,
Зелені туфлі з диво-колоском,
Червоне ще калинове намисто,
Веселкою стяглась, мов пояском.
Дощами вмилаь, витерлась колоссям,
В озера задивлялась на красу,
Сам вітер їй розчісував волосся,
Вплітав ромашку у її косу.
Взяла в дарунок яблука червоні,
З полів зібрала дині, кавуни,
Всього потрохи у свої долоні...
Земля ж така багата восени!

Я ПОДАРУВАЛА Б ТОБІ ЗОРІ

Я подарувала б тобі зорі, та вони високо,
Подарувала б море, та воно глибоке,
Подарувала б вітер, він незрівнянний,
Подарувала б вічність, та час неблаганний.
Подарувала б сонце, та воно гаряче,
Подарувала б квіти, та вони вранці плачуть,
Подарувала б пісню — не вмію співати,
Тому я й не знаю, що дарувати.
І в день оцей тобі я подарую
Маленьку частку буденних скарбів,
А ще з любов'ю міцно поцілую
І обійму так, як ніхто не вмів.

ЗАКРИЛИСЬ ДВЕРІ, МОВ НІЧОГО Й НЕ БУЛО

Закрились двері, мов нічого й не було,
Дзвеніла шибка, мов чогось злякалась.
Пройшла весна, кохання відцвіло,
Я так безглуздо в тебе закохалась.
Моя любов летіла в небеса,
Несла тебе на крилах аж до неба.
Усе до твоїх ніг: любов, краса,
Але тобі, на жаль, це все не треба.
Не треба зараз, вчора і колись,
Ти просто час не мав з ким проводити.
Просила шибка вітер: «Зупинись!
Дозволь мені ще трішки полюбити».

ДВОЄ В КАФЕ

В кафе ввійшло двоє,
Всміхнулись так мило,
Замовили лате і сіли в кутку.
На неї дивився закохано, щиро,
Вона повертала всю ніжність йому.
Хотів доторкнутись до неї несміло,
Всміхнувся, рукою провів по руці,
На нього дивилась закохано, мило,
Змахнула сльозу, що текла по щоці.
Про щось шепотіли, смакуючи каву,
Що бігла по трубці, немов в жилах кров,
На неї дивився так ніжно, ласкаво,
Вона повертала тепло і любов.

В кафе були двоє, за щось вибачались,
І кожен із них брав на себе вину,
І в погляді ніжно одному зливались,
Казав, що ніколи не лишить одну.
Різниця у віці помітна не дуже:
У нього на скронях блищить сивина,
І зразу помітно — він їй не байдужий,
І, видно, йому наймиліша вона.
Закінчилась кава. Обоє піднялись,
Залишили столик, пішли в майбуття.
В кафе хвилин десять вони залишались,
Здавалось, прожили тут ціле життя.

ЮНАЦЬКІ РОКИ

Юнацькі роки так швидко минають,
Та слід незабутній вони залишають
Про зоряні ночі, про біль, про страждання,
Про зустрічі щирі і чисте кохання.
Юнацькі роки — це пора незабутня,
Це саме той час між минулим й майбутнім,
Це саме ті дні, де життя розквітає,
Де серце так вірно і ніжно кохає.
Юнацькі роки — це безсоннії ночі,
Це мить, коли серце у грудях тріпоче,
Це час, коли зорі на землю сідають,
Два серця так вірно і ніжно кохають.
Це мука в розлуці, це сльози страждання,
Це мить незабутня, це сльози кохання,
Це час, коли все навкруги оживає,
Це мить, як душа про кохання співає.

Юнацькі роки, не спішіться втікати,
Це ж час, коли хочеться вірно кохати,
Це мить, коли хочеться вірно любити,
Юнацькі роки, як же вас зупинити?

ЯК ШВИДКО ЧАС БІЖИТЬ

Як швидко час біжить і рік за роком,
Минають дні, мов блискавка в грозу,
І юність відступає крок за кроком,
Кохання зупиня в очах сльозу.
Сьогодні день, що відпустив на волю
Ще один рік, прожитий на землі,
Той рік, прожитий в радості і горі,
Летить, немов крилаті журавлі.
Кружляє знову вільними думками,
Вертаючи назад минулі дні,
Як ми колись малими школярами
Робили перші кроки у житті.
Як швидко проминули дні навчання,
Так рік за роком юність пролетить,
І перше знову згадуєм кохання,
Повік ми не забудемо ту мить.

ЧОМУ ЛЮБОВ ЛЮДЕЙ МІНЯЄ?

Чому любов людей міняє?
Навіщо змінює життя?
Чому він так її кохає,
Але вона так не коха?

Чому для нього рай із нею?
Для неї — пекло, не любов!
І чом любов'ю він тією
Так, ніби п'є із серця кров?
Чому любов така жорстока,
Прийшла і знов кудись зника?
Вона уже не самотня,
А він і досі так коха.
Чому не зникне з його серця
І не загаситься дотла?
І чом порожнії відерця
Доля назустріч понесла?

ЛЮБОВ — ЦЕ ДАР З НЕБЕС

Любов — це дар з небес й землі,
Це почуття єдине,
Любов дана йому і їй,
Та не в одну хвилину.
Вона кохає не його,
Та в ній його надії,
Вона із другим п'є вино,
А він про неї мріє.
Із нею поруч він в думках
І завмирає кров у жилах,
Її носив би на руках,
Та він для неї вже не милий.
У серці інший вже давно,
А він живе любов'ю...
Чому ж це щастя обійшло
Їх стежкою крутою?

ПАМ'ЯТАЮ, ЯК ВПЕРШЕ...

Пам'ятаю, як вперше мені ти всміхнувся
І ніжно поглянув у очі.
Я думала, зник, а ти повернувся
І до мене приходиш щоночі.
Ти всміхаєшся, ніжно мене обіймаєш
І тихо шепочеш: «Люблю».
Та сонце встає і ти знову зникаєш,
Забравши усмішку свою.
З тобою цей світ — зачарована казка
І ціле життя — тільки сон.
Віддай моє серце мені ти, будь ласка,
Що вчора забрав у полон.
Думки поверни, що в ту ніч за тобою
Полинули в синій туман.
Чом граєшся ти так з моєю любов'ю?
Навіщо тобі цей роман?
Ти серце забрав, що тобі ще віддати?
І тіло, і душу мою?
А ти мене будеш так само кохати,
Якщо я тебе полюблю?
Ти підеш зі мною у воду глибоку,
Покажеш мені цілий світ?
Чи знову, побачивши ту синьооку,
Підеш ти за нею услід?
Якщо хочеш, іди, що я можу зробити,
Як стримати можу тебе?
Я можу лише так тебе полюбити,
Як ти не полюбиш мене.
Я не пара тобі, я це все розумію,
Ти іншим даруєш пісні.
Я просто лише не втрачаю надію,
Що щастя всміхнеться й мені.

ПРОМАЙНУЛО НЕПОМІТНО ЛІТО

Промайнуло непомітно літо,
Десь поділись безтурботні дні...
Інші розцвіли у полі квіти,
Інший місце зайняв у житті.
Літо тішило теплом нас щохвилини,
Навіть дощ на настрій не впливав.
Що потрібно для самотньої людини?
Щоб її хтось віддано кохав!
Ми зустрілись — дві самотні долі
Ніби пробудилися від сну.
Тільки дощ не вщух, що мимоволі
Сльози перетворював в росу.
Почуття веселкою іскрились,
Вигравали барвами довкола.
Ми так від самотності втомились,
Що вже не розлучимось ніколи.

НІХТО НЕ БАЧИВ МОГО СЕРЦЯ

Ніхто не бачив мого серця,
Ніхто не заглядав у душу,
А я, мов риба, що з озерця
Для чогось вибралась на сушу.
А там усе чуже довкола
І незнайоме аж до болю,
Я розумію, що ніколи
Мені не вибратись на волю.
Там сонце, мов крізь хмари, гріє,
Мов крига, ллється дощ холодний,
Ніхто не знає мої мрії,
І не вгада ніхто крок жодний.

Мені так хочеться вернути
Хоча б на мить життя сторінку,
Закрити очі і забути,
Що я уже доросла жінка.
Що я уже сама матуся,
У мамки коси посивіли,
Я в снах до неї ще горнуса,
Роки так швидко пролетіли.
А зараз я, немов рибина,
Із річки вмить попала в море,
Немає в мене тут родини
І так ніхто не заговорить.
Не посміхнеться щиро в очі
І не помітить мою втому,
Я гірко плачу серед ночі,
Мені так хочеться додому.
Навіщо рибам бачить сушу,
Коли для них життя — озерце?
Ніхто не бачив мою душу,
Ніхто не заглядав у серце.

СМЕРТЬ НЕ ВИБИРАЄ

У народі кажуть — смерть не вибирає,
Бідний чи багатий, все одно,
Хто попав під руку, того й забирає,
Нам її повчати не дано.
Хтось так хоче жити, просить і благає,
Зі сльозами дивиться в вікно,
Та в народі кажуть — смерть не вибирає,
Бідний чи багатий, все одно.
Смерть така жорстока — дивиться у очі,

Посміхнеться й тихо за собою зве,
Вдень, чи навіть нагло, просто серед ночі,
Серед сну з собою забере.
І ніхто не може просто зупинити,
Зупинити час, немов в кіно.
Смерть не вибирає, нам її не вчити,
Нам її повчати не дано,
Бідний чи багатий, все одно.

ЗДАЄТЬСЯ, ЩО УЖЕ ЗА КРАЙ

Здається, що уже за край
Ступаєш... Але сил немає,
Ще крок і понесешся в рай.
Чи пекло? Але щось тримає.
Що саме? Не переробити.
Терпіти сил нема. Повір...
І сил немає щось змінити.
Тримає донька, ще мала,
Хто їй в житті проб'є дорогу?
У неї більше вже нема
Кого просить про допомогу.
Тримає мрія — не добилаь
І половини, що хотіла.
Чи то вона десь загубилась?
Чи я здійснити не зуміла?

НЕМОВ ВПЕРШЕ В ЖИТТІ

Немов вперше в житті,
я до тебе спішу на побачення,
Обіймаю, цілую, горнуся до твоїх грудей.

Ми разом, а все інше не має значення,
Ти поруч, я — найщасливіша з людей.
Я у тебе, мій любий,
за все попрошу пробачення.
А за що? Не знаю, за що. Не питай.
Ми щасливі разом,
а все інше не має значення,
Я нікого ще так не любила, ніколи, знай.
Мов уперше в житті,
я в обіймах твоїх ховаюся
І знаю тепер — у кохання є запах свій.
Знаєш... Я щасливим зробити тебе
постараюся.
Ти будеш щасливий, коханий, і тільки мій!

НАД ТИХИМ СТАВОМ

Над тихим ставом, де куці верболозу,
Де птахи співають весняні пісні,
Де трави шумлять про майбутні незгоди,
Сподобалось дуже гуляти мені.
Там тихо, там гарно, а ввечері зорі
Там світять на землю, немов ліхтарі,
Там птахи і звірі живуть всі на волі,
І завжди існує там мир на землі.
А ступить туди вже нога чоловіча,
Красу поламає недобра рука,
І зникнуть з поляни всі звірі навічно,
Не буде вже більше у лісі ставка...

КВІТКА КОХАННЯ

Як гарно весною на тихій поляні,
Спішаться струмочки, немов в майбуття.
Якщо ти знайшов першу квітку кохання —
Назад вже, в дитинство, нема вороття.
Стоїш біля квітки й боїшся зірвати,
В дитинстві ще хочеться трішки пожити,
І хочеться вірно всім серцем кохати,
І хочеться ніжно душею любити.
Потім, нахилившись, зірвавши ту квітку,
Відчувши у серці всю радість життя,
В душі виграває кохання сопілка
Й назад вже в дитинство нема вороття.

СВІТ КЛИНОМ НЕ ЗІЙШОВСЯ

Кажуть, світ на ньому клином не зійшовся,
Так кажуть ті, хто ще не відчував,
Коли тебе хтось ніжно обіймав,
І місяць поруч з сонцем в небі став,
І світ від цього подивом знайшовся.
Так кажуть ті, хто просто не кохав,
Хто у житті своєму ще не знав,
Що можна жити лиш заради ночі,
Коли заглянеш у кохані очі,
Коли щоночі бачиш сни пророчі,
Як світ навколо тебе оживав...

СПРАВЖНЄ КОХАННЯ

Справжнє кохання — це уже не жарти,
Казати можна все, що слово варте?
Коли душею ти не відчуваєш,
Просто живеш, не мрієш, не кохаєш,
Коли нічого про любов не знаєш.
Любов в житті — це як в циганки карти,
Та саме ти ті карти розкидаєш.
Кажуть, коханці — безсоромні люди,
Так кажуть всі, але скажіть, чому?
Всі думають, що щастя в них не буде
І що вони впадуть на глибину.
В коханні всі злітають аж до неба,
Кохання не потоне серед хвиль,
Кохатися — це все, що для них треба,
Кохати палко, ніжно, без зусиль.
Кажуть, коханці — нещасливі люди,
Та я скажу — ви просто неправі,
І поки світ цей існувати буде,
Вони найщасливіші на землі!

ТАКИЙ СВІТ ПРЕКРАСНИЙ

Такий світ прекрасний,
Так хочеться жити,
Так хочеться бачити сонце і сніг,
А ти тут нещасний,
Лежиш, мов прибитий,
І бачиш лиш стіни в палаті одній.
За вікнами хмари

Пливуть білосніжні,
А сонце промінням загляне в вікно,
І десь голос мами,
Далекий і ніжний,
Шепоче слова, та тобі все одно.
Обличчя ти бачиш
Знайоме і рідне
І сльози в очах діамантом блищать,
Ти мало не плачеш,
Обличчя поблідле,
А руки, немов на морозі, дрижать.
Ти знов забуваєш
Від болю і втоми,
Що мама з тобою, за руку трима,
І знов засинаєш,
Здається, ти вдома,
Прокинувся в лікарні і мами нема...

ПАМ'ЯТАЮ, ЯК ТІЛО ПЕКЛО...

Пам'ятаю, як тіло пекло і боліло,
Як мене забирали тоді,
І життя моє тільки легенько жевріло,
Наче вогник зірок уночі.
Миготіли в очах лікарі у халатах,
Їхні руки торкалися ран,
І здавалося — всі ще жорстокіші ката,
Закривав знову очі туман.
Вже, здавалося, все закінчилось,
Залишилися лише страх і пітьма,
Ніби двері чомусь біля мене закрились

І для мене дороги нема.
Лікарі появлялися, ставили руки
І вселяли надію в життя.
Я стерпіла усе: і страждання, і муки,
Поринаючи в сон, забуття.
Я їм вдячна за все, що для мене зробили,
Що не дали померти мені,
Де всі інші були уже зовсім безсилі,
Там з'явились безхмарнії дні.

НЕВЖЕ Я ЗМІНЮСЯ

Невже я змінюся й не буду вже собою,
Не буду вже такою, як тоді —
Непосидючою і гомінкою,
Що бачила лиш гарне у житті?
Я вірила колись: життя — це казка,
Я так хотіла бачити усе.
Скажіть мені тепер, скажіть, будь ласка,
Все зміниться, немов моє лице?
Невже не зможу плавати, стрибати,
Ходити швидко й принести води?
За що було моє життя ламати?
За що мене відправили туди?
Невже я вже не зможу обігнати
Так, як колись в дитинстві, тінь свою?
Невже не зможу на руки підняти
Свою доньку? Невже не підніму?
Ні, я не здамся. Вірю — все минеться,
Я зможу все. Я віднайду себе,
Й в моє вікно ще сонечко всміхнеться,
Й хвороба, наче темна ніч, мине.

ОСЬ МИ Й ЗУСТРІЛИСЬ

Ось ми й зустрілись, медики-експерти,
Вузесенькі стежини у житті.
Проводили свої експерименти
В моєму тілі, грішному, тоді.
За що мене тоді ви катували?
За що мені нівечили життя?
Робили все, а що робить, не знали,
Калічили мене й моє дитя.
Тепер ви скажете: спасали. А від чого?
Хто наробив усе це? Чи не ви?
Я вже надіялась лише на Бога,
Тихесенько шептала молитви.
Ви кажете — мене ви рятували,
Чомусь у це тепер не вірю я.
Було вже краще, як ви відправляли,
А я тоді молилась за життя.
Збирала я тоді останні сили,
Хотілося лише піти від вас,
Не йшла сама, мене вже виносили,
Я провела у вас задовгий час.
Мене отам спасли, на ноги встала,
Я дякую усім за їхній труд,
Вони мене від смерті рятували,
Звільнили від тяжких страшених пут.
Ні, ви не думайте, я зла вам не бажаю,
Можливо, й мало статись так усе,
Наш Бог усе це бачить, вірю, знаю,
Він вам за все розплату принесе.
А я радію, що живу, сміюся,
Що можу знову все робить сама,
Надіюсь — вже ніколи не вернуся
До вас в палату, що немов тюрма.

О БОЖЕ, ЯК ТУТ СТРАШНО

О Боже, як тут страшно й садиноко,
В палаті тихо, за вікном птахи.
За що мене знівечили жорстоко
В такі чудові молоді роки?
У двадцять літ я вже немов погасла,
Тіло ослаблене і рана ще болить.
Чому зі мною сталось те нещастя,
Що все так повернулось в одну мить?
Що я не можу думати, ходити,
І ні лежати, ні сидіти — біль.
Мені вже навіть важко говорити
І страх мене проймає звідусіль.
Коли усе закінчиться? Не знаю.
Чи зможу я ходити, як колись?
Я лиш тихенько Господа благаю:
Допоможи... Охорони... Змилосердись...

ТВІЙ ПОГЛЯД ПРОНИЗУВАВ, РАНИВ

Твій погляд пронизував, ранив,
А серце слова розривали,
Ми були щасливі в коханні,
А потім коханцями стали.
В коханні було все чудово,
Ми вдвох до безтями кохали,
Та, із-за іронії долі,
Навіки коханцями стали.
В коханні ми падали в прірву,
То раптом під хмари злітали,

І, втративши потім довіру,
Ми просто коханцями стали.
Приречені люди-коханці
У сутінках щастя шукають
І, знов розбігаючись вранці,
Щасливої миті чекають.
Коханці — це слово жорстоке,
Коханці — приречені люди,
Вони все життя одинокі,
Сім'ї в них ніколи не буде!

СЛЬОЗА В ОЧАХ, ТРЕМТИТЬ РУКА

Сльоза в очах, тремтить рука
І кава чорна і гірка,
Як та любов-отрута,
Що розквітає, немов рута.
Навесні в тобі й мені,
А потім, ніби уві сні,
Кудись зника.
Чомусь тремтить в руці рука,
Любов гірка,
Любов, оте кохання,
Що оживає влітку зрання,
Живе у серці, ніжно гріє,
Та не палає — ледь жевріє,
Погасло, ніби й не було,
Та серце в мить оту відчуло
Отой весь біль і пустоту,
Отруту ту, оту любов,
Що зупиняє в жилах кров.

Що кров у жилах зупиняє
І ніби серце завмирає,
Тремтить рука, сльоза в очах
І ти зі мною тільки в снах,
Зі мною поруч ти щоночі,
Цілуєш знову губи, очі
І пестиш ти моє волосся...
Та ні — мені усе здалося,
Усе не так, усе минуло,
І серце в мить оту відчуло,
Що ти не мій, я — не твоя
І ми не разом. Не сім'я.
Лиш ти і я — зовсім чужі,
І все, що було у житті,
Усе пройшло. Любов гірка,
Сльоза в очах, тремтить рука,
На серці біль і пустота,
Усе пройшло, усе минуло,
Та серце знов чомусь відчуло...
В очах сльоза, тремтить рука
І кава — чорна і гірка...

МЕНІ В ТУ НІЧ НАСНИЛИСЬ РОЗИ

Мені в ту ніч наснилися рози,
Такі красиві і колючі,
Ішла крізь дощ, лилися сльози,
Гірки, непрошені, пекучі.
Ніхто не бачив, як я плачу,
Сльози зливалися з водою,
І мов у снах своїх я бачу,

Як ти стоїш переді мною.
Твій погляд, незабутні очі,
В душі немов щось спалахнуло,
У снах приходив ти щоночі,
Немов уперше я відчула.
Хотілося хоча б на мить
В твоїх обіймах потонути,
А дощ за вікнами шумить,
Я не змогла тебе забути.
Болем озвались почуття,
Що досі в серці затаїлись,
Здавалося, кругом життя,
Немов у казці, зупинилось.
Замовкло все, а дощ не стих,
Щось вибивав на склі машини,
Не стало вже людей чужих,
Удвох ми злилися в єдине.
Хвилини щастя, насолоди,
Цю мить ні з чим не поєднати,
Нема поганої погоди,
Треба навчитися кохати.

Я НАМАГАЛАСЯ ЗАБУТИ

Я намагалася забути про тебе,
Серце просило: «Не час, ще не треба!»
Голос хотіла забути, ім'я —
Губи шептали: «Я вже не твоя!»
Серце від слів отих билося часто:
«Ну почекай, ще не треба, будь ласка!»
Розум підказував: «Досить, вже час!»
Серце просило зустрітись ще раз.

Тіло згадало, як руки ласкали,
Очі як в натовпі твої шукали,
Губи ще терпли від поцілунків,
Щоки горіли від слів-візерунків.
Голос повторював твоє ім'я,
Серце кричало: «Я тут, я твоя!»,
Мліла душа, із грудей виривалась,
А я все забути тебе намагалась.
Забути про ночі, як ніжно ласкав,
Як в темряві губи губами шукав,
Як ніжно до себе щораз пригортаєш,
Хотіла забути, а ти не зникаєш.
Я очі закрию — ти поруч зі мною,
Душа виривається вслід за тобою,
Я все розумію, а серцю несила,
Згадала, як вперше тебе я зустріла.
Розум шептав: «Я забуду про нього»,
А серце лише насміхалося з цього.

* * *

А було фото, де між трьох берізок
Стояв ти величаво-молодий.
Такий короткий був життя відрізок,
Але який той час був золотий!
Тоді твоє життя, мов на долоні,
І молодість, і ранки у росі...
Давно твої вже посивіли скроні,
І ти розумієш — щастя не в красі.
Давно з берізок листя облетіло.
Сорочка біла...Що тепер слова?
Якби ж то юність старість розуміла...
Якби ж змінити старість щось могла...

22.05.2023

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ УКРАЇНИ

Візьми його, Боже, в останню дорогу,
Дорогу до серця свого,
Не потребує він більше нічого,
Лише милосердя Твого.
Даруй йому, Боже, останню надію,
Що в царстві згадаєш своїм,
Вгамуй в його серці тривог всіх стихію,
Відкрий йому двері в свій дім.
Прости йому, Боже, гріхи в цю хвилину
І дуже його не карай,
Він по життю дуже добра людина,
Поклич його душу у рай.
Можливо в житті він піддався принадам,
Людина у вірі слабка,
Візьми його душу до райського саду,
У сповіді вмий від гріха.
Даруй йому, Боже, своє милосердя,
У Тебе є милість для всіх,
Він може сказав щось комусь з передсердя,
Прости йому, Боже, цей гріх.
Погане йому з нас ніхто не згадає,
Він настрій усім піднімав,
Поклич його душу, нехай не страждає,
В житті він чимало страждав.
Можливо десь скоїв неправильний вчинок,
Ми молим: йому все прости,
Даруй йому, Боже, Ти вічний спочинок
І душу до раю впусти.

У ПОЕЗІЇ НЕМАЄ ЧАСУ

У поезії немає часу. Їй байдуже, скільки нам років, щасливі ми чи ні, скільки раз ми кохали, а скільки йшли з розбитим серцем. Вона просто приходить уночі, під дощем, вдень, коли працюєш чи відпочиваєш, в смутку і в радості.

Коли світ надто тихий, або надто гучний. Коли ти в центрі найдивовижніших подій або хочеш залишитися наодинці з собою.

Саме так з'явилися ці вірші — це не літературна збірка, це життя в рядках. Життя з дитинством, що пахне підсніжниками, ромашками і скошеною травою. Життя з юністю, що відкриває світ любові і гіркоти втрат. Життя іноді незграбне, іноді ніжне, веселе і не дуже...таке різне, але завжди моє.

Це зовсім не літературна збірка — це моя сповідь і, якщо вона торкнеться вашої душі, значить не марно я зберігала свої емоції, почуття, пережиті миті ці всі роки. Дякую всім, хто поруч зі мною, поруч кожного дня чи далеко, але завжди на зв'язку. Що сприймаєте мене такою, як я є. Що, читаючи мої вірші, переживаєте разом зі мною.

Світ прекрасний!!! Бережіть себе і все буде добре!!!

ПІСЛЯМОВА

Все добре, що добре закінчується. Підійшла до кінця і книжка «Щастя любить тишу», в якій відображено найважливіші події мого життя. А вони були такі непередбачувані і суперечливі, як і долі кожної людини, як зміни пір року, як мінливість погоди впродовж одного дня, не те що протягом будь-якого тривалого часу...

Сьогодні мене радує те, що закінчую свою книжку щасливою подією: весіллям моєї найдорожчої в житті донечки Іванки та Артема. Народилася нова сім'я, а це продовження роду, народження онуків, нові приємні турботи... Життя продовжується...

Дасть Бог, Україна здобуде перемогу в неоголошеній російсько-українській війні. І все у нас буде добре... Ми щасливо проживемо під мирним небом, будемо працювати й творити на радість і добро сім'ї, родини, людям та нашій незалежній Україні. Всюди буде звучати рідна українська мова, пісні, колядки, щедрівки, коломийки, гаївки, будуть виходити в світ нові книги, зніматися нові кінофільми, відродиться наша багатогранна культура і мистецтво, цвістимуть веселковими кольорами вишиванки, писанки, синьо-жовті прапори і вся наша Україна... Повернуться з важких фронтів у рідні домівки наші відважні захисники і захисниці, з далекої еміграції цілі родини, які

змушені були через війну покинути рідну землю і дім...

Безмежно вдячна всім своїм друзям по перу за підтримку і творчу дружбу, за цікаві зустрічі і спілкування. Вдячна за щирю любов і щоденну турботу, довіру й допомогу чоловікові Ігорю, сестрі Галині, доні Іванці та зятю Артему. Вони є моїм невичерпним натхненням у житті і творчості.

Щиро дякую Марії Боєчко за підготовку до друку книжки «Щастя любить тишу» (як і за підготовку моєї першої збірки «Душа вже не болить»). Вдячна і гендиректору видавництва «Писаний камінь» Михайлові Павлюку та технічному редактору Віталію Стефуракові. Хай ще багато книжок побачить світ з Ваших золотих рук.

З повагою авторка книжки
«Щастя любить тишу»
Ганишевська-Стрельцова
Мирослава Василівна

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
А щастя любить тишу	6
Старий священник.....	6
Я з того часу, де блукає казка	7
Десь у місті старого Лева	8
Цвіркун цвіркоче у траві.....	9
Захід сонця дарує багрянець	10
Я посадила вишню.....	11
Ви, все-таки, ввірвались на світанку.....	12
В своїх віршах описую життя.....	13
Ти знаєш? Я уже не уявляю	14
Мені в цю ніч душа наснилась	14
Завмерла, мов пензлик... ..	15
Колись давно, було, фашисти люті.....	16
А листопад вже стукає в вікно	16
Пригадалися дитячі роки	18
Нехай павук колише давній спомин	19
Примусили так тяжко працювати	19
Вже прохолодні стали літні ранки.....	20
Вже Осінь стоїть на пероні.....	21
Розсипав вечір зорі.....	22
А осінь ходить ще у легких тапках	22
Колись люди чужу працю шанували.....	23
На хвилику б у дитинство повернутись	25
Хтось в телефоні ввімкнув мелодраму	25
Постукав хтось у мою душу	26
Сьогодні звичайнісінький вівторок	26
Ще осінь жила в позолоті.....	27
Зажурена осінь знімає прикраси	28
Достигли яблука і гупають в саду	28
Лютий прийшов у теплому кожусі	29
Я більше не буду нікого нічого просити	30
Незалежна жінка.....	30
Мене зламали, наче гілку з вишні.....	32
Завжди смачні черешні.....	33
Прийшло Різдво	34
Історія одного плаща	36

Я у черзі за щастям стояла	37
Матусю мила, ти мене не знаєш.....	38
Бабусин сад	40
Затягнулось хмарами небо	40
Давно тобі я не писала	41
Важливий не Айфон.....	42
Ви чули, як співають солов'ї?.....	42
Світлій пам'яті мами.....	43
День народження мами	45
Доньку заміж віддаю.....	45
Весільне вітання донечці.....	46
Доле моя.....	47
Ти так і не побачив моєї краси.....	49
Десь колись в якійсь країні.....	49
Так і я оці всі роки	49
Багата я	50
Радій життю і бережи, що маєш.....	50
Ми просто хочем наздогнати час	51
А щастя буває не тільки у снах	51
Я сплету тобі долю	52
А ти поспробуй зупинити мить.....	52
Всі люди різні	53
Що відчують ті, кому за 50?	53
А в мене все давно уже за «планом»	54
Я прошу пробачення.....	54
А я тобі листи писала	54
Заради тебе я на все піду	55
Я забуваю тебе, мій друже.....	56
Держава — вільна Україна?.....	56
Леся Українка	57
Світлій пам'яті мами.....	58
Життя іде	58
Ти покликав мене.....	59
Я зовсім поміняла маршрут.....	59
Я неправильно все робила	60
Мамо, чому ти сумна?.....	60
Час тепер такий настав.....	61
Коли кохатись, як життя коротке	63
Ще час прийде, коли тобі набридну	63
За нього Бога кожен ніч молила	64

Олександр Кукурбі	65
Хресна дорога	66
Іваночко! Ріднесенька донечко!	69
Усе було в житті моєму	70
Подивись мені пильно у очі	72
Ось і помремо ми отак з часом	72
В який момент я непотрібна стала?	73
А червень нам дарує полуницю	73
Не знала я, коли цвіли сади	74
Люби мене так, як ніхто до тебе	75
Рідні люди	75
Україна, мов в страшнім кіно	76
Очима ти сказав мені «Люблю»	77
Я читаю тебе, наче книгу	77
Юні зовсім в бою солдати	78
Моє життя	78
Подяка односельцям	79
Знову дощ надворі	80
Оце так зустріч!	81
Я в думках, як колись	82
А знаєш, я уже змирилась	83
Я не чекаю більше дива	84
Кажуть усі — ти завжди всміхаєшся	85
Ви судите мене	85
Збайдужіла до всього	86
Чомусь про мене згадали	86
Уявляю себе старою	87
Як мені навчитись нічого не чекати	88
Подаруй мені, доле	88
Привіт, мій друже	89
Кохання — мить	89
Я розгубилася тоді	90
Я для тебе ніхто	91
Он зірка знову впала	91
Ведмедича	92
Не тривож моє серце	92
Від знайомства до зустрічі	93
І як же мені цілувати тебе	94
Так хочеться поплакати	95
Я просто живу, не мішаю нікому	95

Серце живе надією.....	96
Зима в гості завітала	96
Нічний дзвінок.....	97
Якби ж я знав, де ти впадеш.....	98
Вона — моя	99
Мене він піднімав із дна	99
Збиралась Осінь в гості заглянути	100
Я подарувала б тобі зорі	100
Закрилися двері	101
Двоє в кафе	101
Юнацькі роки.....	102
Як швидко час біжить.....	103
Чому любов людей міняє?	103
Любов — це дар з небес.....	104
Пам'ятаю, як вперше мені ти всміхнувся	105
Промайнуло непомітно літо	106
Ніхто не бачив мого серця.....	106
Смерть не вибирає.....	107
Здається, що уже за край	108
Немов вперше в житті	108
Над тихим ставом.....	109
Квітка кохання.....	110
Світ клином не зійшовся.....	110
Справжнє кохання.....	111
Такий світ прекрасний	111
Пам'ятаю, як тіло пекло.....	112
Невже я змінюся.....	113
Ось ми й зустрілись.....	114
О Боже, як тут страшно.....	115
Твій погляд пронизував, ранив	115
Сльоза в очах, тремтить рука	116
Мені в ту ніч наснилися рози	117
Я намагалася забути про тебе.....	118
А було фото, де між трьох берізок.....	119
Світлій пам'яті Уероїв України	120
У поезії немає часу	121
ПІСЛЯМОВА	122

ГАНИШЕВСЬКА-СТРЕЛЬЦОВА Мирослава Василівна

Щастя любить тишу

“Писаний Камінь”

Косів

2025

<i>Упорядкування і редакція</i>	Марія Боєчко
<i>Відповідальний за друк</i>	Михайло Павлюк
<i>Технічний редактор</i>	Віталій Стефурак

Кольорова вкладка від авторки

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел: 067 342 07 47
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 17.07.2025. Формат 60х84\16.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 6,74. Обл.-вид. арк. 1,98.
Тираж 110 прим. Замовне 646.